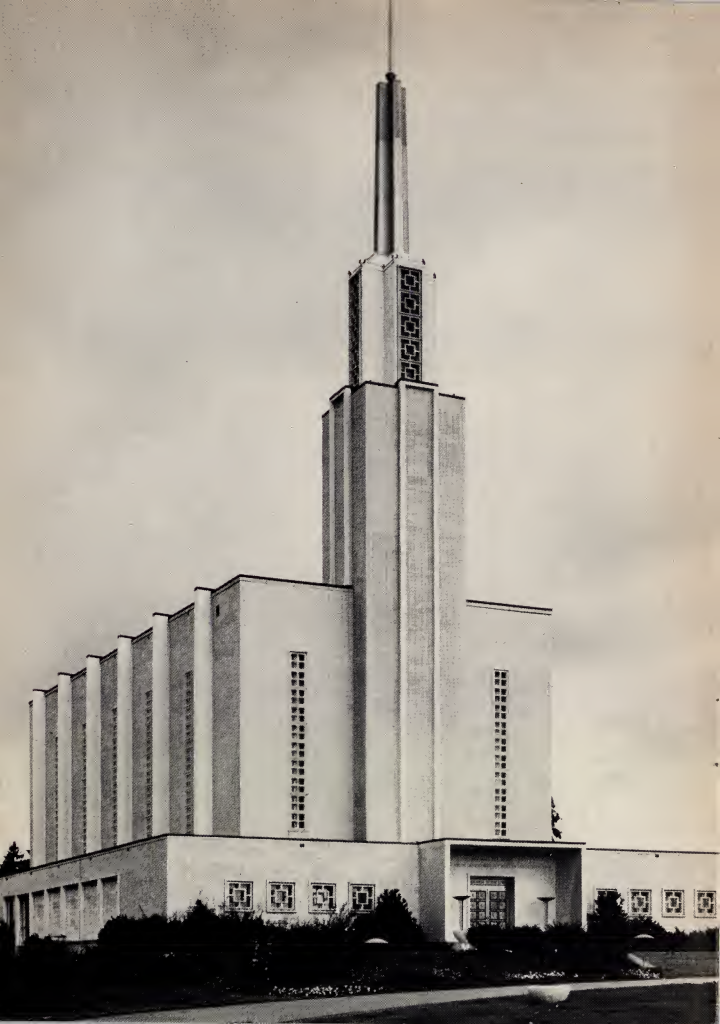

DE STER

September 1979 · 79ste jaargang · Nummer 9

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Hugh W. Pinnock.

Redacteur kerkelijke tijdschriften: M. Russell Ballard.

Redactie De Ster: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling, Henri J. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Antonius Botter, Heilige Stoel 48/35,
6601 VR Wijchen, Telefoon: 08894 - 4320.

Inhoudsopgave

Een dag om te besluiten. <i>Marion G. Romney</i>	2
Een voorbeeld zijn. <i>John T. Kesler</i>	5
Echt iets bereiken met vaderlijke interviews. <i>Ronald J. Zirker</i>	11
Zullen uw kinderen in de tempel trouwen? <i>George Durrant</i>	15
Hoe u uw kinderen de tien geboden moet leren. <i>Elliott D. Landau</i>	18
Fundamentele opvattingen van de eerlijkheid. <i>Howard W. Hunter</i>	22
Waar ... of ... niet waar. <i>Wayne B. Lynn</i>	25
Ieder niet-lid een zendeling. <i>Mike Corbin</i>	26
De „Leer en Verbonden” – De stem des Heren. <i>Neal A. Maxwell</i>	28
Ik heb een vraag	32
Ouders om te eren. <i>Lindsay R. Curtis</i>	34
Veertien treden. <i>Hal Manwaring</i>	37
De Schriften vergelijken met onszelf. <i>Stephen R. Covey</i>	40

Kinderster

Nephi bouwt een schip	1
Denk je dat ik op jouw plaats pas? <i>Jeffrey R. Holland</i>	4
De uitspraak van Appaji. <i>Dorothy Hamann</i>	6

Jaarabonnement:

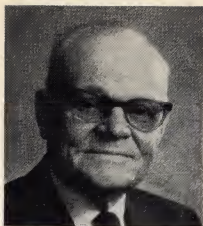
Via de Ster-vertegenwoordiger van de wijk/gemeente:
Fl. 20,— storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,
The Church of Jesus Christ of L.D.S.
Bf. 300 storten op Citibank Brussel, rekeningnummer 5700300314-60,
The Church of Jesus Christ of L.D.S.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 8.00.

© 1979 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Omslag: Donut Falls (Utah). Foto van Jed A. Clark.

Binnenzijde omslag: De tempel in Zwitserland. Deze tempel, ingewijd op 11 september 1955, was de eerste die in Europa gebouwd werd: in Zollikofen bij Bern.

EEN DAG OM TE BESLUITEN

Door Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Een boodschap van het Eerste Presidium

In de eerste alinea's van zijn vierentwintigste hoofdstuk, herinnert Jozua het bij elkaar vergaderde Israël aan de afvallige koers van hun voorvaderen, die in het verleden herhaaldelijk de afgodische godsdiensten en gebruiken hadden overgenomen van de volken waaronder zij leefden. Met de woorden van de godheid vestigde hij hun aandacht op het feit dat de Heer keer op keer te hunnen behoeve tussenbeide was gekomen.

„Zo zegt de Here, de God van Israël: aan de overzijde der Rivier hebben oudtijds uw vaders gewoond, Terach, de vader van Abraham en de vader van Nachor, en zij hebben andere goden gediend.

Maar Ik nam uw vader Abraham ... en leidde hem door het gehele land Kanaan; Ik maakte zijn nakomelingschap talrijk en ...

Toen zond Ik Mozes en Aäron en sloeg Egypte ...

Ik bracht u in het land der Amorieten, en ... gaf ... hen in uw macht; gij naamt hun land in bezit ...

Zo gaf Ik u een land waarvoor gij niet gezwoegd hebt, en steden die gij niet gebouwd hebt, en waarin gij toch woont; en gij eet van wijngaarden en olijfbomen die gij niet geplant hebt.” (Jozua 24:2, 3, 5, 8, 13.)

Tegen deze achtergrond spoorde Jozua Israël aan om de heidense goden en gebruiken van hun afvallige voorvaderen van zich af te zetten en de ware en levende God in alle oprechtheid en waarheid te dienen.

„Kiest dan heden, wie gij dienen zult,” zei hij, „óf de goden die uw vaders aan de overzijde der Rivier gediend hebben, óf de goden der Amorieten, in wier land gij woont. Maar ik en mijn huis, wij

zullen de Here dienen!” (Jozua 24:15.) Evenals er in de tijd van Jozua een dag om te besluiten was aangebroken voor Israël, zo is ook vandaag een dag om te besluiten voor het hedendaagse Israël. Sinds de herstelling van het evangelie zijn de invloed en de gebruiken van het kwaad nooit zo algemeen en agressief geweest als nu.

Heiligen der laatste dagen en alle andere rechtgeaarde mensen moeten de keuze maken om de Heer in rechtvaardigheid te dienen ten einde de ondergang en de wanhoop te vermijden.

Evenals de Heer het oude Israël leidde en onderrichtte, zo leidt en onderricht Hij ons in deze tijd.

Evenals Hij hen leerde dat goddeloosheid nooit te rijmen viel met geluk, zo heeft Hij ons geleerd dat goddeloosheid nooit te rijmen viel, en nooit te rijmen zal zijn, met geluk. De geschiedenis en de ervaring van de mens getuigen van de onverbiddelijkheid van dit feit.

Toen, bijvoorbeeld, de Nefieten, die in hun zonden rijp waren geworden, het einde van hun strijd tot de dood tegen de Lamanieten naderden, zei Mormon over hen:

„Mijn manschappen met hun vrouwen en kinderen zagen nu de legers der Lamanieten op zich afkomen; en met die verschrikkelijke vrees voor de dood, die het hart van alle goddelozen vervult, wachtten zij er op, hen te ontvangen. ... en iedereen was met schrik vervuld.” (Mormon 6:7, 8.)

De tijd zal komen wanneer iedere zondaar die zich niet wil bekeren deze „verschrikkelijke vrees” en „schrik” zal ervaren.

Sir Walter Scott geeft een klassieke be-

schrijving aan hetgeen zo iemand ondergaat wanneer hij Ulrica in zijn roman *Ivanhoe* laat zeggen:

„Te handelen zoals ik heb gehandeld, te denken zoals ik heb gedacht, vergt de dolmakende zucht naar het genot, gemengd met de felle begeerte naar de wraak, het trotse bewustzijn van de macht; dranken die te bedwelmend zijn voor het menselijk hart om te verdragen en toch de macht te behouden om te voorkomen. Hun kracht is reeds lang verdwenen — de ouderdom kent geen genot — rimpels hebben geen invloed, de wraak zelf sterft weg in machteloze verwensingen. Dan komt de wroeging met al haar adders, gemengd met vergeefse spijt om het verleden, en wanhoop om de toekomst! — Dan, wanneer alle andere sterke aandriften zijn opgehouden, worden we als de boze geesten in de hel, die misschien wroeging kunnen voelen, maar nooit boetvaardigheid.” (Sir Walter Scott, *Ivanhoe*, New York: Harper and Brothers, 1923, blz. 277.)

Let, bij wijze van contrast, op het geluk van hen die woonden in het Zion van Henoch, waarvan is geschreven:

„En de Heere zegende het land, en zij werden gezegend op de bergen en op de hoge plaatsen, en zij waren voorspoedig. En de Heere noemde Zijn volk ZION, want zij waren één van geest, en leefden in gerechtigheid, en er was geen arme onder hen.” (Mozes 7:17, 18.)

Let ook eens op de zegeningen die genoten werden door de Nephieten die het cataclysmen dat plaatsvond in Amerika ten tijde van de kruisiging van Jezus Christus hadden overleefd. Van hen is vermeld:

„De discipelen van Jezus hadden ... gemeenten van Christus opgericht ...

En in het zesendertigste jaar was het ganse volk in het gehele land ... tot de Here bekeerd ... en iedereen handelde rechtvaardig met zijn medemens.

En zij hadden onder hen alle dingen gemeen; zodoende waren er armen noch rijken, dienstknechten noch vrijen, maar zij waren allen vrijgemaakt, en deelgenoten van de hemelse gave.

En er kon waarlijk geen gelukkiger volk zijn onder alle mensen, die door God waren geschapen.” (4 Nephi 1-3, 16.)

De Heer sprak zeer zeker de waarheid toen Hij zei, „Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.” (Matteüs 11:28.)

Hij heeft ons verteld hoe wij tot Hem kunnen komen in een dermate eenvoudige en duidelijke taal, dat „die dezen weg wandelt, zelfs de dwazen zullen niet dwalen.” (Jesaja 35:8. Oude Vertaling.)

Er zijn drie dingen die we moeten doen als we Hem willen dienen: bidden, gehoorzamen, liefhebben.

1. „Bid altijd, opdat gij als overwinnaar uit de strijd te voorschijn moogt komen; ja, dat gij Satan moogt overwinnen, en dat gij moogt ontkomen aan de dienstknechten van Satan, die zijn werk ondersteunen.” (Leer en Verbonden 10:5.)

2. Onderhoud de tien geboden. (Zie Exodus 20; Leer en Verbonden 42: 18-27; en Leer en Verbonden 59.)

3. Heb lief. „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

Dit is het grote en eerste gebod.

Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” (Matteüs 22:37-39; zie ook Deuteronomium 6:5, 10:12, 30:6; Lucas 10:27; Leer en Verbonden 42:29, 59:6.)

„Kiest dan heden, wie gij dienen zult; ... Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!” (Jozua 24:15.)

Het is vandaag de dag om te besluiten. (Lees Alma 34:30-35.) □

EEN VOORBEELD ZIJN

Door John T. Kesler

We praten er dikwijls over - dus hoe staat het ermee? Hier volgen een aantal overwegingen van een bekeerling ...

Wij schijnen als heiligen der laatste dagen dikwijls te denken dat onze niet-mormoonse burens ons zien zoals wij ons zelf zien. Maar helaas ontwikkelen zelfs vele niet-leden die in de buurt van mormonen wonen en uitvoerig met hen spreken ernstige dwaalbegrippen over de aard en de bedoelingen van des Heren kerk en haar leden.

Voordat ik zelf een heilige der laatste dagen werd, bijvoorbeeld, was ik opgegroeid in Salt Lake City en had nauwe banden gehad met mormonen terwijl ik aan de oost- en westkust van de Verenigde Staten en in Europa had gewoond, zonder ooit te hebben begrepen wat het werkelijk betekent om een heilige der laatste dagen te zijn.

Naarmate ik voor het eerst een ernstige studie maakte van het herstelde evangelie, schrok ik van een aantal van de verkeerde ideeën die ik jarenlang had gekoesterd over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Aan de andere kant heb ik sindsdien beter kunnen begrijpen hoe vele in wesen rechtschapen en welmenende heiligen der laatste dagen een aantal misvattingen over het herstelde evangelie versterken en zelfs hun medemensen die

geen lid zijn van de kerk afkerig maken ervan.

Laten we dit eens toelichten met een verzonden voorbeeld. Het volgende relaas is alleen denkbeeldig in die zin dat ik geen gezin ken waarin dit allemaal afspeelt, maar het kan ons helpen inzien hoe wij een verkeerde indruk kunnen geven.

Roger Allen is een ouderling. Hij en zijn vrouw, Karen, hebben drie kinderen van vijf, acht en tien. Roger is een toegewijd echtgenoot en vader, die zijn gezin op de eerste plaats stelt in zijn leven, met de kerk er vlak achter. Hij woont niet alleen zijn vergaderingen bij, maar spant zich ook werkelijk in om zijn roeping eer aan te doen. Wegens zijn initiatief en harde werken, heeft Roger in zijn werk promotie gemaakt. Hij is nu ploegbaas en de vooruitzichten zijn dat hij mettertijd tot de directie zal worden bevorderd. Karen gaf vroeger muziekles, maar zij heeft niet gewerkt sinds de geboorte van hun eerste kind, want ook zij stelt haar gezin op de eerste plaats. Zij gelooft heel sterk in het ondersteunen van haar man als de priesterschapslider van het gezin. Naast haar taken als huisbezoekster en raadgeefster in het jeugdwerk, zingt, speelt of oefent Karen zowat iedere dag voor muzikale uitvoeringen van de diverse organisaties van de kerk.

De familie Allen is een trouw en toegewijd mormoons gezin. Je zou zeggen dat ze een geweldig voorbeeld zouden zijn, maar laten we eens nagaan hoe ze worden beschouwd door het buurgezin dat geen lid is van de kerk.

Frank en Ann Howe wonen naast de familie Allen. Zij drinken thee en koffie, schenken zo nu en dan een glas wijn bij het eten en Frank rookt graag een pijp, maar verder wijken hun normen niet op opzienbarende wijze af van die van de familie Allen. Gewoonlijk gaan zij samen met hun kinderen, die qua leeftijd overeenkomen met die van de burens, 's zondags naar hun eigen kerk.

Kortom, het zijn prettige, fatsoenlijke mensen. Men zou logischerwijze kunnen denken dat zij een gunstige indruk zouden hebben van Roger en Karen en dat het vrij eenvoudig zou zijn om hen in aanraking te brengen met het evangelie. Maar Roger en Karen zijn de eerste mormonen waarmee Frank en Ann Howe echt in contact zijn gekomen en zonder het te beseffen heeft de familie Allen op verschillende manieren de familie Howe gesterkt in hun voorbehouden en misvattingen ten opzichte van de kerk. Laten we eens bekijken hoe deze gevoelens kunnen bestaan, ondanks het feit dat Roger en Karen over het algemeen aannemen dat zij „een goed voorbeeld” zijn. Ten eerste zijn Frank en Ann niet op de hoogte van de leerstellingen van de kerk die haar uniek maken. Zij zijn eenvoudig van mening dat de leerstellingen die alle christelijke kerken gemeen behoren te hebben de twee grote geboden zijn van het liefhebben van God en van de medemens als zichzelf. Zij hebben de indruk dat als het eerste gebod schijnbaar niet zo belangrijk is in andermans leven, het eerste gebod dat waarschijnlijk ook niet is. En eerlijk gezegd, de familie Howe hebben niet het gevoel dat de familie Allen evenveel om hen geeft

als sommige van hun vroegere burens. Sinds Roger en Karen twee jaar geleden in de buurt kwamen wonen hebben Frank en Ann meerdere malen het idee geopperd om de twee gezinnen wat meer met elkaar op te laten trekken, zodat ze elkaar beter zouden leren kennen. Roger en Karen waren het daar in principe helemaal mee eens, maar verder is er van hun kant nog geen enkel initiatief uitge-

---

Het is verwarrend en aanstootgevend voor vele niet-leden die in de buurt van mormonen wonen wanneer een heilige der laatste dagen een punt maakt van, bijvoorbeeld, het niet drinken van koffie op zedelijke gronden en dan zijn of haar lichaam op andere manieren mishandelt, zoals door veel te dik te zijn.

---

gaan. Karen ontwijkt heel beleefd de omgang met Ann en andere vrouwen in de buurt die geen lid zijn van de kerk en zij noch Roger nemen deel aan buurtactiviteiten. Bovendien heeft hun oudste eens tegen een van de buurkinderen gezegd dat zijn ouders liever hadden dat hij met andere mormoonse kinderen speelde. Bijgevolg zijn Frank en Anne de familie Allen, en dus ook de mormonen in het algemeen, gaan zien als klikerige mensen die geen tijd hebben voor andersdenkenden.

De ene uitzondering was bepaald niet bevorderlijk. Roger en Karen nodigde

hen op een keer met ongewone hartelijkheid uit om bij hen te komen eten, deden niet anders dan het gesprek sturen naar godsdienstige onderwerpen en vroegen Frank en Ann tenslotte of zij er iets voor voelde de lessen van de zendingen te ontvangen. Het echtpaar Howe sloeg het voorstel beleefd af, maar ze waren allebei van binnen boos toen zij meenden door te hebben dat deze nieuwe hartelijkheid en aandacht slechts dienden om zending te bedrijven voor hun kerk. Toen zij er aan het eind van de avond samen over spraken, waren zij het erover eens dat het wat anders zou zijn geweest als Roger en Karen een tijdlang hadden getuigd van hun vriendschap en belangstelling en dan vanuit die liefde het verlangen hadden gehad een kostbaar iets met hen te delen. Maar het was heel wat anders om plotseling toenadering te zoeken om een kerkelijke opdracht uit te voeren - vooral toen Roger en Karen hen daarna weer schenen te vermijden.

Misschien zou de familie Howe niet zo sterk hebben gereageerd als zij niet een aantal andere misvattingen hadden over hun bureu. Ten eerste weten Frank en Ann dat de mormonen een gezondheidsregel hebben die het woord van wijsheid heet en zij beseffen dat Roger en Karen het feit dat Frank een pijp rookt en dat zij wijn, thee en koffie drinken afkeuren. Het irriteert Frank dat Roger zijn pijp veroordeelt op zedelijke gronden en hij is boos over hun houding ten opzichte van het drinken van wijn. Voor hem is wijn meer dan zomaar een drank. Wijn is een onmisbaar onderdeel van de culturele en maatschappelijke achtergrond van zijn familie en nauw verbonden met vele aspecten van dierbare familietradities en -ritten.

De afkeuring komt juist bijzonder onrechtvaardig over omdat Frank en Ann iedere ochtend trimmen en heel goed letten op de samenstelling van hun maaltij-

den. Roger en Karen daarentegen geven zelf toe dat ze haast nooit iets aan sport doen en Karen, die wel wat te zwaar is, is gek op snoep en frisdranken. Hoe halen ze 't in hun hoofd, denken Frank en Ann, om ons te veroordelen omdat we wijn bij het eten schenken of een kopje koffie drinken? Wat valt er te kiezen tussen de ene of de andere gewoonte die slecht is voor je gezondheid? Het is verwarrend en aanstootgevend voor vele niet-leden die in de buurt van mormonen wonen wanneer een heilige der laatste dagen een punt maakt van, bijvoorbeeld, het niet drinken van koffie op zedelijke gronden en dan zijn of haar lichaam op andere manieren mishandelt, zoals door veel te dik te zijn.

Daarnaast is er nog een andere zaak die Ann hoog zit. Een paar jaar geleden in een andere stad hoorde ze een andere mormoon, een jongeman, spreken over archeologische bewijzen van het Boek van Mormon. Ze was verbaasd toen ze dit jonge mens hoorde zeggen dat de beweringen van de kerk met betrekking tot oude beschavingen op het Amerikaanse vasteland in de afgelopen honderd jaar door de wetenschap met bewijsstukken waren gestaafd. Ann heeft ook de kinderen van haar bureu met haar kinderen horen praten over archeologische bewijzen van het Boek van Mormon en ze wist dus waar ze 't vandaan hadden toen Roger hetzelfde beweerde tijdens het etentje waarvoor ze uitgenodigd waren. Ze had er wel niet op gereageerd, maar voor Ann was dit een verontrustende en negatieve ervaring geweest.

Toen ze voor het eerst met deze opvatting in aanraking was gekomen, was ze voldoende geïnteresseerd geweest om verschillende archeologische en antropologische boeken en artikelen over Noord- en Zuid-Amerika door te nemen, maar volgens haar had ze toen niet

voldoende bewijs gevonden om de stoutmoedige beweringen van de jongeman te bevestigen. Het is verwarrend voor haar - een verwarring waar vele verantwoordelijke niet-leden die deze zaak hebben bestudeerd in delen - dat er niet voldoende grond is om de buitensporige en nauwkeurige beweringen die weleens worden gehoord van sommige heiligen der laatste dagen met betrekking tot de Amerikaanse archeologie en het Boek van Mormon te staven.

Ann vertolkte wat ze had gehoord als propaganda die niet op feiten was gebaseerd. Haar gevolgtrekking over het Boek van Mormon was verkeerd, maar haar reactie was niet ongewoon. De waarachtigheid van de kerk of van haar Schriftuur aan niet-leden trachten te bewijzen door middel van gegevens die niet overtuigend zijn, heeft een negatieve uitwerking. Het verdoezelt de veel krachtiger manieren waarop de waarheid van de kerk kan worden bevestigd en trekt zelfs de ware kracht van de positie van de kerk in twijfel.

Aanvankelijk waren Frank en Ann onder de indruk van de kerkelijke activiteit van hun burens, maar zij verwachtten dat godsdienstige mensen zich wat meer zouden interesseren voor het welzijn van hun medemensen en wat minder voor de stoffelijke zaken van deze wereld. Het was een tegenvaller toen zij merkten dat Roger en Karen zo eerzuchtig waren op stoffelijk gebied. Roger heeft het er dikwijls over hoe snel hij promotie heeft gemaakt op zijn werk. Frank en Ann hebben ook gemerkt dat de enkele keer wanneer ze wat langer met Karen gesproken hebben, zij onvermijdelijk laat vallen hoe succesvol Roger is in zijn beroep, hoe goed het gaat met hun beleggingen en hoe zij van plan zijn over enkele jaren naar een betere wijk van de stad te verhuizen. Frank en Ann hebben waardering voor mensen die wat willen

bereiken, maar het doet hen niet prettig aan te merken hoezeer hun burens stoffelijke zaken schijnen na te streven. Roger heeft eens tegen Frank gezegd dat de mormonen armoede niet gelijkstellen met rechtvaardigheid. Ze hebben hem ook horen vertellen dat de Heer de ge-

---

Ik heb vele niet-leden gekend die vinden dat het de mormonen ontbreekt aan openheid en hartelijkheid tegenover mensen die geen lid zijn van de kerk.

---

trouwen altijd zegent met materiele welvaart. Toch hebben Frank en Ann het gevoel dat hun burens dit beginsel gebruiken om hun schijnbaar vurig nastreven van materieel succes, ten koste van belangen en dienstbetoon die op mensen zijn gericht, te rationaliseren.

Komen deze reacties je overdreven voor? Toch kan het echt zo gaan. Zoals ik aan het begin reeds heb gezegd, gaat het hier niet om werkelijk bestaande mensen en zijn deze voorbeelden evenmin bedoeld om alle misvattingen over de kerk weer te geven, maar zij zijn wel typerend voor de omstandigheden die misverstanden over wat de kerk werkelijk vertegenwoordigt, in de hand te werken.

Het is waar dat Frank en Ann Howe overreageerden. Het is waar dat zij de kerk verkeerd oordeelden wegens de ongerijmdheden die zij meenden op te merken in het leven van de familie Allen. Een aantal van hun oordelen waren voorbarig. Maar het zal voor de familie Allen heel moeilijk zijn om hun burens te inspireren tot het onderzoeken van de kerk tenzij zij een aantal dingen anders

gaan doen. Er moet een brug worden gebouwd over de kloof die hen scheidt. De belangrijkste les die ik door waarneming en door persoonlijke ervaring inzake de uitwerking die heiligen der laatste dagen hebben op hun burens heb geleerd, is dat er geen vervangmiddel is voor het letterlijk liefhebben van je naasten als jezelf. Wellicht geven we de indruk - dat doen de meeste heiligen der laatste dagen - dat we schone, eerlijke, ijverige, verantwoordelijke mensen zijn, maar als er geen waarachtige en merkbare liefde in ons hart is voor onze naasten, dan zullen de nodige waardige mensen misschien nooit voldoende door ons worden beïnvloed om zelfs maar een glimp op te vangen van de schoonheid van het herstelde evangelie.

Wat kunnen we doen?

1. Wees consequent. Als je jezelf voor doet als iemands vriend, wees dan een vriend. Dikwijls begroeten heiligen der laatste dagen een gezin dat in de buurt komt wonen of iemand die voor het eerst in de kerk verschijnt heel hartelijk, maar daarna vervallen ze in hun oude patroon en doen ze alsof de nieuwe mensen er helemaal niet zijn. Ik heb vele niet-leden gekend die vinden dat het de mormonen ontbreekt aan openheid en hartelijkheid tegenover mensen die geen lid zijn van de kerk; en velen van ons zijn ook niet consequent wat betreft de aandacht die we anderen schenken. Dit wil niet zeggen dat we moeten ophouden met het begeleiden of bevrienden; het wil zeggen dat we voorzichtig moeten zijn om geen indrukken te wekken die we niet van plan zijn om waar te maken.

2. Neem niet-leden op in je kennissenkring. Ons bevrienden is wel wat beperkt als we mensen niet toelaten tot onze kennissenkring. Het is natuurlijk waar dat we onze aandacht slechts over een bepaald aantal mensen kunnen verdelen, maar de meeste mensen zullen vanzelf-

sprekend concluderen dat we niets om hen geven wanneer we nooit eens wat tijd aan hen willen besteden of hen niet in aanraking willen brengen met onze andere kennissen en vrienden.

3. Onderricht de kinderen. Wanneer het gaat om burens, vrienden of medeleerlingen die geen lid zijn van de kerk, kunnen ogenschijnlijk onschuldige opmerkingen die soms door onnadenkende mormoonse kinderen worden geplaatst aanleiding geven tot verlegenheid, wanbegrip of gekwetste gevoelens. Het moet kinderen worden geleerd een goed voorbeeld te zijn en om beleefdheid, vriendelijkheid en respect voor anderen te tonen. Bovenal moet hen worden geleerd dat „anders” niet altijd „verkeerd” betekent.

4. Leg niet te veel nadruk op het woord van wijsheid. Een van de beginselen die heiligen der laatste dagen onderscheidt van andere mensen is het onderhouden van het woord van wijsheid en zo wil de Heer het ook. Maar dit houdt niet in dat wij anderen die deze wet niet hebben aanvaard mogen veroordelen. Houd je aan je eigen normen; maar sta er niet op dat anderen zich naar het woord van wijsheid voegen vooraleer je hen zult liefhebben en waarderen.

5. Ken je godsdienst. Er zijn maar weinig dingen die teleurstellender zijn voor iemand met vragen over de godsdienst dan de ontdekking dat zijn geestdriftige mormoonse buurman niet weet waar hij het over heeft. We hoeven niet over iedere denkbare aangelegenheid een tekst te kunnen spuien, maar we moeten wel een behoorlijk begrip hebben van de fundamentele leerstellingen van het herstelde evangelie en redelijk vertrouwd zijn met de Schriften. We moeten er ook voor waken geen beslissende uitspraken te doen op bepaalde gebieden van het evangelie waar ons geen duidelijke feiten zijn gegeven. En als we een vraag tegen-

---

Veel heiligen der laatste dagen zijn te terughoudend.

Vele nieuwe leden zouden het herstelde evangelie veel eerder hebben ontdekt als hun mormoonse vrienden de moed hadden gehad om hun gevoelens over de kerk bekend te maken.

---

komen waar we geen antwoord op weten, laten we dan de verleiding om te speculeren vermijden; in plaats daarvan dienen we te erkennen dat onze kennis te kort schiet en het antwoord te gaan zoeken.

6. Geef dikwijls je getuigenis. Veel heiligen der laatste dagen aarzelen om hun getuigenis te geven aan hun kennissen die geen lid zijn van de kerk. Het is duidelijk dat wij enig overleg moeten gebruiken bij het aan de orde stellen van een dergelijke persoonlijke en gevoelige zaak, maar te veel heiligen der laatste dagen zijn te terughoudend. Vele nieuwe leden zouden het herstelde evangelie veel eerder hebben ontdekt als hun mormoonse vrienden de moed hadden gehad om hun gevoelens over de kerk bekend te maken. En vele potentiële bekeerlingen zullen een begin maken met het aanbrengen van eeuwige veranderingen in hun leven wanneer zij het getuigenis horen van iemand die zij waarderen - iemand die het verschil zal maken in hun leven.

7. Onderstreep het bidden. Persoonlijke openbaring is een vreemd begrip voor velen die trachten hun overtuigingen te baseren op een verstandelijke analyse van de beschikbare bewijzen en het zich

baseren op gevoelens als irrationeel beschouwen. Het is belangrijk een potentiële onderzoeker van de kerk ertoe aan te moedigen de „influisteringen van de Geest” te vertrouwen. Hoewel het bidden om het antwoord op een vraag de heiligen der laatste dagen heel natuurlijk voorkomt, is het voor een potentiële onderzoeker waarschijnlijk een hele nieuwe gedachte.

8. Onderstreep het geloven. De mens die zich niet over wil geven voordat zelfs de laatste van zijn vragen is beantwoord, zal die stap waarschijnlijk nooit nemen. Van het omdraaien van het lichtknopje tot het zich laten inenten tegen kinderverlamming moeten we gewoonlijk vertrouwen op andermans getuigenis dat iets het zal doen totdat we het voor onszelf proberen. Zo moet iemand ook op een bepaald punt bereid zijn te vertrouwen op geloof ter aanvulling van zijn kennis voordat hij de waarachtigheid van het evangelie kan ervaren op een manier die hij niet enkel door zijn intellectuele vermogens kon bevatten.

Iedere heilige der laatste dagen heeft zijn eigen manier om toenadering te zoeken tot mensen die geen lid zijn van de kerk. Maar we moeten onszelf steeds herinneren aan de evangeliënormen die we mede willen delen en ons steeds afvragen of we er werkelijk in slagen die indruk te geven die we ook willen geven. Net als Roger en Karen Allen, slagen we niet altijd in onze opzet omdat we niet voldoende gevoelig zijn voor de waarnemingen en veronderstellingen van degenen met wie we omgaan. En uiteindelijk behoort iedere heilige der laatste dagen te weten dat vele zielen worden gewonnen of verloren door ons voorbeeld en de invloed die er van ons uitgaat. □

John T. Kester, een advocaat, is lid van de hoge raad in de eerste ring Salt Lake University.

Echt iets bereiken met vaderlijke interviews

door Ronald J. Zirker

Ik zou niet willen beweren dat ik de geweldigste vader ter wereld ben, maar ik ben wel de enige vader die mijn kinderen hebben - en ik wil zeer zeker het beste voor hen. Slechts enkele jaren geleden ontdekte ik een beginsel van het kerkbestuur dat wel geknipt lijkt te zijn voor jonge patriarchen die ernaar streven rechtvaardige leiding te geven. Het wordt het priesterschapstweegesprek genoemd.

Ook al deed ik mijn uiterste best om het gezin echt goed te laten draaien, toch tufte het met horten en stoten voort en was er nauwelijks een dag zonder een mate van wrijving, een aantal karweitjes die niet waren verricht, of hier en daar wat opstandigheid. Ik wilde de kracht zijn in het leven van mijn kind - een kracht ten goede - zelfs als dit zo nu en dan onaangenaamheden betekende. Het is waar dat mijn „intijds met scherpe woorden bestraffende” ons inderdaad dichter tot elkaar bracht wanneer het werd gevolgd door het tonen van „een toename van liefde” (zie Leer en Verbonden 121:43), maar ik maakte mij toch bezorgd over de kringloop van berisping en genegenheid. Was er niet een manier om deze steeds positief te houden?

Plotseling kwam het bij me op dat de

gezinsavond zonder falen iedere week werd gehouden en dat de regelmaat ervan ons herhaaldelijk in de gelegenheid stelde om ons leven te concentreren op positieve geestelijke zaken en ons tot bepaalde dingen te verplichten voor de komende week.

En als de gezinsavond deze uitwerking had voor het gezin in zijn geheel, waarom zou dan een regelmatig gesprek met ieder kind niet dezelfde uitwerking hebben? Zou het er niet toe bij kunnen dragen dat het element van crisis en strijd werd verwijderd uit de dagelijkse omgang tussen de verschillende leden van het gezin? En op dat moment kwam het voorbeeld van het priesterschapstweegesprek bij me op. Ik kon nauwelijks wachten om het in het gezin uit te proberen. Maar wanneer dan? Aangezien wij op vastenzondag vastten van de ene avond tot de volgende en onze getuigenisvergadering onmiddellijk na de zondagschool werd gehouden, bleef er een lange, hongerige periode van zo'n vier á vijf uur over.

Dus, nadat ik de aandring om de lange uren met een flinke tuk te bekorten had onderdrukt, maakte ik op een zekere vastenzondag mijn verlangen bekend om die dag een gesprek te hebben met ieder van mijn zes kinderen. Zij vroegen

zich vanzelfsprekend af wat zij verkeerd hadden gedaan. Met een stralend gezicht verzekerde ik hen dat het een goede gelegenheid zou zijn om zomaar wat te praten, mij hun problemen te vertellen, om hulp te vragen of anderszins de tijd naar eigen goeddunken door te brengen. Nogal twijfelachtig kwamen ze die dag een voor een bij me en hadden niet veel te zeggen.

Op dat moment leerde ik mijn eerste les. Omdat ik een nieuwe en enigszins formele manier had ingesteld om met mijn kinderen om te gaan, waren ze een beetje zenuwachtig en niet helemaal op hun gemak met de verandering, evenals ik, hoewel er toch wel wat warmte door de verlegenheid heen schemerde. Ik dacht alsmáar dat er iets ontbrak. Wat deden mijn priesterschapsleder en ik tijdens onze priesterschapstweegesprekken? Ik kon me herinneren dat ik me daar ook de eerste paar keer niet helemaal op m'n gemak had gevoeld, wat gereserveerd wat het stellen van doelen betreft en wat gesloten. Maar we hadden samen gebeden. Volgende maand zouden we dat ook doen - aan het begin en aan het eind. Dus baden de kleintjes dat degenen die er deze keer niet waren er de volgende keer wél zouden zijn. De groteren stamelde door een paar zinnen heen en wisten eigenlijk niet wat ze moesten zeggen. Maar de Geest was er. Ze waren een beetje minder verlegen. En ik was blij dat ik had doorgezet voor de tweede achtereenvolgende maand. Deze keer waren ze wat minder gesloten, maar het ging wel aarzelend. Ik reageerde door alle verwijten, beschuldigingen, preken en advies in te slikken. We concentreerden ons uitsluitend op hetgeen zij wilden bespreken.

De volgende maand kreeg ik het bewijs dat zij waren begonnen te geloven dat het mij ernst was, dat zij werkelijk alles konden zeggen en dat ik echt bereid was

te luisteren naar alles waar zij het maar over wilden hebben. En ik kreeg de schrik van m'n leven. Wat ik te horen kreeg was niets ontziende kritiek op mezelf als vader. Een eindeloze stroom van kritiek. Alles wat zij ooit hadden willen zeggen werd eruit geflapt. Zij huilden - ik hilde. Ik luisterde. Ik drukte elk van hen tegen mij aan, we baden samen en ik riep de volgende naar binnen.

Hun zachtaardigheid nam die maand toe en ik voelde een golf van opwinding in mij groeien naarmate de vastenzondag naderde. Hoe zou het deze keer zijn. Nu dat ze hun gevoelens ten opzichte van mij bekend hadden gemaakt, kwamen de gevoelens aan de beurt ten opzichte van de andere leden van het gezin. Als hun opmerkingen zelfzuchtig klonken, dan wisten ze dat het mocht. Wij vroegen de Heer (wat meer op ons gemak nu) om ons te helpen bij het ontdekken van onze problemen en het vinden van manieren om ze te overwinnen.

Toen bezocht mijn vrouw, Sherri, de OOV-conferentie en kwam vol geestdrift thuis over een prestatieprogramma getiteld „Behold, Thy Handmaidens.“ Ze kon ook meteen de mogelijkheden zien voor onze eigen dochters in de tienerleeftijd, ook al waren het noch geen lauwermeisjes. We bespraken het en besloten dat onze dochters gelijk na hun gesprek met mij bij haar zouden komen om duidelijk omschreven doelen te stellen: doelen op korte termijn voor de komende maand en doelen op lange termijn voor het komende jaar. Dit betekende wel een andere indeling van de werkzaamheden, aangezien ze geen tijd zou hebben om voor het eten te zorgen terwijl ik met de kinderen sprak - maar dat hadden wij er allebei voor over.

Zij maakte in een schrift evenveel afdelingen als er dochters in ons gezin waren en noteerde dezelfde terreinen van activiteit die op de conferentie waren be-

sproken: geestelijk leven, gezinsverzorging, ontspanning en natuur, dienstbetoon en naastenliefde, cultuur en opvoeding en persoonlijke en maatschappelijke ontwikkeling. Tijdens haar interviews vroeg ze hen één ding op ieder terrein op te schrijven dat ze die maand wilde bereiken. De volgende maand zouden ze de doelen samen bekijken, nieuwe stellen of oude vernieuwen, en andere dingen bespreken die die maand waren gedaan en die pasten in de terreinen van activiteit. De eerste hinderpaal was de grootte van de doelen die zij aanvankelijk stelden - voor geestelijk leven schreven ze bijvoorbeeld op: de Schriften lezen. Bij het volgende interview hadden ze dan helemaal niets gelezen. Bij het verder praten

erover kwam er nog een probleem aan het licht: Zij hadden doelen gekozen die Sherri volgens hen voor hen wilde. Toen zij beseften dat het hen werkelijk vrij stond te kiezen wat zij zelf wilden, kwamen ze op de proppen met doelen die een stuk realistischer waren - en doelen waar zij veel eerder naartoe wilden werken. De meisjes helpen hun doelen te bereiken was iets waar wij allemaal bij betrokken raakten.

Een aantal persoonlijke doelen werden gezinsdoelen, want het was soms moeilijk om de dingen in je eentje te doen. Ieder van hen vond het bijvoorbeeld nodig dat ze iedere dag de Schriften bestudeerden; maar door het eeuwige rennen om alles op tijd klaar te krijgen, schoot het er altijd bij in. Bij gevolg staken we de koppen bij elkaar en besloten dat we allemaal - zelfs de allerkleinsten - vlak voor het gezamenlijke ochtendgebed in de zitkamer bij elkaar zouden komen om samen in de Schriften te lezen. Onze vooruitgang door deze dagelijkse studie, hoe kort ook, was merkbaar, en we doen het nog steeds. De kinderen kunnen een gegeven passage veel vlugger vinden en wanneer wij op onze knieën gaan voor het gebed is ons gevoel van liefde en toewijding veel sterker. De kinderen hebben in onze interviews hun bijzondere dankbaarheid voor dit soort hulp bekendgemaakt.

Wij houden deze maandelijks interviews nog steeds, hoewel we een paar dingen hebben veranderd. Tegenwoordig bidden we alleen aan het eind van het gesprek. Als we aan het begin baden was het net alsof wij ons meer concentreerden op problemen dan op gevoelens. Ik zorg altijd dat ik een of ander lichamenlijk contact met hen heb. Dikwijls leggen ze hun hoofd op mijn schouder. Dat contact zorgt ervoor dat de toon van het gesprek bestendig, warm en teder wordt gehouden. Zij kunnen hun gevoelens de

vrije loop laten; en ook weleens hun tranen, maar hoe dan ook, de aanraking blijft vast en liefdevol. Wanneer we klaar zijn kunnen we elkaar in de ogen kijken en daarna knielen we samen neer. Alle zegeningen van het priesterschap die ieder kind van node heeft worden over hem uitgestort en ons vasten is gewijd aan zijn bijzondere behoeften, naast het vastendoel voor het hele gezin dat wij reeds eerder hadden vastgesteld.

De bijzondere liefde tussen ons is zeer merkbaar aan het eind van ons gesprek - en het gevoel is zoet, zoet genoeg om ons te behoeden voor verleiding in de komende maand. Ik ontdek dat ik mijn leven voor hen wil geven. Zij voelen dit aan en beantwoorden mijn liefde voor hen door vastberaden de beginselen van het evangelie na te leven. De eenheid in ons gezin wordt met de maand groter; ieder onderdeel van het geheel draait veel beter. Sherri en ik kwamen tot de ontdekking dat ook onze eigen contacten eerlijker waren en meer aanvaardig vertoonden. Als man en vrouw is onze verhouding nog nooit zo innig geweest als nu.

We zijn nu zo ver dat we uitkijken naar de vastenzondag, want nu gaat de tijd maar al te snel. Het vasten heeft een zin die we tevoren nooit hadden gevoeld. Ik zie een glans van spiritualiteit op het gezicht van mijn vrouw en kinderen en mijn eigen geest verheft zich. Ik meen dat ik „het vaderschap” op een meer volmaakte wijze begin te ervaren. Onze kinderen komen nu de hele maand door naar me toe in het volste vertrouwen dat de raad die zij krijgen wordt gegeven met hun welzijn voor ogen. Alle opstandigheid is nagenoeg verdwenen; wij doen allemaal ons best resten van slechte gewoonten te overwinnen, maar nu hebben we een basis van liefde en vertrouwen die ons allemaal tot rechtvaardiger doelen aanspoort. □

Zullen uw kinderen in de tempel trouwen?

George Durrant

Enkele jaren geleden bevond ik mij in een vergadering die werd toegesproken door een van de grote mannen van de kerk. In de loop van zijn toespraak vertelde hij dat hij eerder op die dag in de tempel was geweest. Hij zweeg even, en vervolgde toen met vochtige ogen, „Het is heel wat om in de tempel te zijn.” De rest van zijn boodschap is mij in de loop der jaren ontschoten, maar ik zal nooit de geest vergeten die ik voelde toen deze man vanuit de bodem van zijn hart zei, „Het is heel wat om in de tempel te zijn.” Hoe kunnen wij onze kinderen zo onderwijzen dat zij zullen voelen dat niets belangrijker is dan in de tempel te zijn? Er is waarschijnlijk geen bepaald gesprek waardoor wij het verlangen naar de tempel in de ziel van een kind kunnen planten. In plaats daarvan krijgen ouders die in de tempel aan elkander zijn verzegeld naarmate hun kinderen opgroeien de gelegenheid om hen op talloze manieren bloot te stellen aan de schoonheden van de tempel. Ik geloof dat het tempelhuwelijk door deze benadering een eeuwig en onveranderlijk doel zal worden.

Bij mijn streven om te weten te komen hoe ik dit doel moest onderwijzen, sprak ik er onlangs over met ieder van mijn wat oudere kinderen. „Waar ga jij met-tertijd trouwen?” vroeg ik onze vijftienjarige zoon.

„In de tempel,” was zijn antwoord.

„Waarom?”

„Het is nooit bij me opgekomen om er-gens anders te trouwen.”

„Waarom?” vroeg ik weer.

„Nou ja, daar ga je heen zodat je voor eeuwig getrouwd kunt zijn.”

„Maar,” vroeg ik, „stel je voor dat je een meisje ontmoet dat de tempel niet zo belangrijk vindt?”

„Dan zou ik 'r wel ompraten.”

„Maar als ze zich nou eens niet laat om-praten? Wat zou je dan doen?”

Er volgde een lange stilte. Toen ant-woorde hij, „Pap, ik zou niet met haar trouwen.”

Ik wist dat hij het meende. Ik ging verder met de vraag, „Welke van je vrienden zullen volgens jou in de tempel trouwen?”

„Degenen waarvan de ouders in de tem-pel zijn getrouwd.”

„Wat heeft dat ermee te maken?”

„Tja, je leert deze dingen nu eenmaal van je ouders.”

„Heb jij over de tempel geleerd van je moeder en van mij?”

„Jazeker.”

„Vertel me eens wanneer we je hebben geleerd dat je in de tempel hoort te trou-wen,” ging ik verder.

„Nou, dat was niet op een bepaald mo-ment. Het is meer de manier waarop u en Mam elkaar behandelen dat mij het ver-langen geeft om in de tempel te trouwen. Een enkele keer heb ik u en Mam samen op uw knieën gezien en dat geeft me een heel fijn gevoel van binnen.”

Ik drong een beetje aan door te zeggen, „Maar heb ik dan nooit iets gezegd? Kun je je niet een keer herinneren dat je moeder of ik iets zeiden dat je echt bij is gebleven?”

„Ja,” zei hij, „op een gezinsavond heeft u eens tegen Kathryn gezegd hoe u eraan uitkeek dat ze zou trouwen in de tempel. Maar,” voegde hij er nadrukkelijk aan toe, „het gaat er niet zozeer om wat u zegt, maar om hoe de dingen zijn. Ik wil later net zo'n gezin hebben als u en ik weet dat het allemaal in de tempel begint. Zo kun je weten dat je niet alleen hier op aarde, maar voor altijd bij elkaar hoort.”

Ik vroeg, „Denk je dan dat al je vrienden met ouders die in de tempel zijn getrouwd er zoals jij over zullen denken? En dat degenen van wie de ouders niet in de tempel zijn getrouwd een andere mening zullen hebben?”

Het was even stil terwijl hij deze vraag overwoog. Toen zei hij, „Ja, de meesten van hen wel, dacht ik. Maar sommigen met ouders die in de tempel zijn getrouwd zullen misschien toch niet hetzelfde verlangen hebben. Er zijn ouders die over de tempel en zo hele preken houden en vervolgens helemaal niet aardig voor elkaar zijn en niet leven zoals zij horen te leven. Ik geloof dat de kinderen dan zeggen, „Nou en? Ze zijn in de tempel getrouwd, maar ze gedragen zich helemaal niet alsof het iets bijzonders voor hen betekent.” Ik geloof, Pap, dat sommige kinderen hun ouders huichelaars vinden over zulke dingen, en ik denk niet dat ze dan het voorbeeld van hun ouders zullen willen volgen.”

Ik veranderde van onderwerp en vroeg, „Kunnen de leerkrachten in de kerk er toe bijdragen de kinderen het verlangen te geven om in de tempel te trouwen?” Zijn antwoord luidde, „Nou, als de kinderen hun leraren of leraressen echt waarderen, dan heeft hetgeen zij zeggen

wel grote invloed. Maar,” voegde hij eraan toe, „over het algemeen geloof ik niet dat kinderen een verlangen om in de tempel te trouwen van hun leerkrachten krijgen. Dat komt van hun ouders. Maar als je geloofd in het naar de tempel gaan en zo, dan kunnen je leraars en leraressen helpen door erover te praten.” Ik ging hier nog verder op in door te vragen, „Denk je dat sommige kinderen naar de kerk of naar de seminarie komen zonder een verlangen om in de tempel te trouwen en het dan daar krijgen?”

„O, ja, dat gebeurt wel. Maar,” voegde hij eraan toe, „dat is wel haast teveel gevraagd - kinderen doen nu eenmaal eerder wat hun ouders doen.”

Maar als u nou lid werd van de kerk als uw kinderen al wat ouder waren en de eerste ontvankelijke jaren al achter de rug hadden? Of als u pas toen uw kinderen al tieners waren de noodzaak voor een huwelijk in de tempel bent gaan inzien? Of als u gescheiden bent of getrouwd met iemand die vooralsnog geen verlangen heeft om naar de tempel te gaan? Hoe kunt u uw kinderen leren over die zegeningen die u zelf pas later ontving of nog helemaal niet heeft ontvangen?

Aan hen die in dergelijke omstandigheden verkeren zal de Heer extra hulp geven als zij dit wensen. Degenen onder u die na hun burgerlijk huwelijk het verlangen krijgen en de waardigheid verwerven om naar de tempel te gaan en vervolgens hun gezin meenemen om daar aan elkander te worden verzegeld, zijn inderdaad zeer gezegend. De ervaring van deze verzegeling zal een indruk op uw kinderen maken die, samen met de juiste voorbereiding en follow-up, hen zal doordringen van een verlangen om mettertijd voor hun eigen huwelijk naar de tempel terug te keren.

Als u een gescheiden vrouw bent of getrouwd bent met iemand die niet gelooft,

kunt u, op een oprechte manier, uw kinderen vertellen hoezeer het u spijt dat de vreugde van een huwelijk in de tempel niet, of nog niet, voor u is weggelegd. Dit wil niet zeggen dat u u andersdenkende echtgenoot moet kleineren. Dat zou er haast zeker toe voeren dat kinderen sceptisch tegenover zo goed als ieder soort huwelijk gaan staan en zeker tegenover een huwelijk dat wordt verondersteld voor eeuwig stand te houden. U zou het bijvoorbeeld als volgt kunnen inkleden: „Ben, binnenkort zul je oud genoeg zijn om vriendinnetjes te hebben. Zoals je weet hou ik heel veel van je vader, maar ik heb er altijd verdriet van dat hij en ik niet in de tempel zijn getrouwd. Hou, bij alle beslissingen die je neemt, steeds voor ogen dat je een levenspartner wil hebben die van de tempel houdt. Ga niet door het leven heen zonder een eeuwig gezin te zijn.”

Zulk een advies, regelrecht uit het hart, gepaard met een rechtschapen levenswijze en dagelijkse gebeden voor uw kinderen, zal er veel toe bijdragen dat uw kinderen met gevoel en vreugde kunnen zeggen, „Ik wil in de tempel trouwen.” Afgezien van onze rol als ouders, hebben wij als leerkrachten in de kerk een groot verlangen om dingen over te dragen zoals de vreugde van het op zending gaan, het betalen van onze tienden en het zedelijk rein zijn. En daarbij hoort ook het doeltreffend kunnen onderwijzen van de grote zegen van het trouwen in het huis des Heren en het funderen van het gezin op de rots van Christus.

Het is mijn voorrecht te mogen trachten deze dingen te leren aan jonge mannelijke en vrouwelijke studenten. Sommigen van hen komen uit gezinnen waar zij hun leven lang zijn blootgesteld aan de zegeningen die voortvloeien uit een eeuwig huwelijk. Anderen zijn nog maar pas lid van de kerk. Nog anderen komen uit uitelkaargerukte gezinnen of gezinnen

met moeilijkheden. Het zijn allemaal in mindere of meerdere mate idealisten en zij wachten erop te worden gevoed met de geestelijke waarheid van het herstelde evangelie.

Bij mijn onderwijzen ben ik mij het meest bewust van de Geest des Heren wanneer ik bezig ben de vreugde te onderwijzen van het trouwen met de juiste persoon op de juiste plaats op het juiste tijdstip. Ik vind het geweldig om in navolging van de profeten te kunnen zeggen dat het celestiale koninkrijk niets meer is dan de uitbreiding van het volmaakte gezin. Wanneer ik vertel dat ik dikwijls op de gezinsavond de verschillende leden van mijn gezin aankijk en doordrongen wordt van het feit dat dit de hemel is, dan voel ik hoe de Heer hiervan getuigt. Mijn leerlingen reageren gretig wanneer wij spreken over het halen van geesten uit de hemel om ze te laten wonen in een gezin waar ieder kind onder het verbond wordt geboren. Wanneer ik over deze dingen spreek zie ik de blik van haast al mijn leerlingen oplichten.

Leer uw kinderen over de tempel. Kijk naar platen van de tempel.

Onze kinderen kunnen de gevoelens gaan delen van de man die gedreven door de Geest zei, „Het is heel wat om in de tempel te zijn.” De eerste stap is dat wij als ouders ons zullen voelen zoals hij zich voelde. Moge de Heer ons zegenen wanneer wij de vele gelegenheden aangrijpen om deze dingen vrijelijk aan onze kinderen te leren. We kunnen dat doen als we met elkaar gaan kamperen, als we op vakantie zijn, of op de gezinsavonden wanneer er zich een gelegenheid voordoet voor een paar - of misschien wel veel - woorden over eeuwige zaken. Langzaam maar zeker kunnen we de gevoelens over de tempel uit ons eigen hart nemen en ze in het hart van onze kinderen enten. □

Hoe u uw kinderen de tien geboden leren moet

door Elliott D. Landau

„Moge u leven om hem in aanraking te brengen met studie (de thora), het huwelijk en goede daden” was eens een veelvoorkomende wens die door vrienden werd uitgesproken wanneer er in een joods gezin een zoon werd geboren.

Toen hij president werd van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zei een hedendaagse profeet, Harold B. Lee, „Onderhoud de geboden.” Maar om te kunnen onderhouden, moeten we kennis hebben. En om kennis te hebben, moeten we studeren. In de talmoed staat: „Niet alleen moet een mens het studeren niet verwaarlozen wegens het najagen van plezier: hij moet het zelfs wegens zijn beroep niet verwaarlozen.”

Het bestuderen van de Schriften is niet slechts voor zolang een bepaalde studiegroep bestaat, voor zolang de Zondagschoolcursus duurt of voor het komende jaar, omdat u dat beloofd heeft. Men bestudeert de Schriften iedere dag van zijn leven tot het eind van zijn leven. De gewoonte van het bestuderen van de Schriften hoort zo doordringend te zijn, dat als vanzelfsprekend wordt aangenomen dat ouders zich er steeds mee bezig houden, niettegenstaande hun dagelijkse bezigheden en hun wereldse genoegens.

Kinderen zullen de tien geboden pas leren naargelang zij zien hoe deze hun weerslag vinden in het positieve gedrag van hun ouders. Een van de definities van het leren is veranderd gedrag. Toch moeten we kennis hebben alvorens te kunnen handelen. We kunnen zelfs stellen dat als onze kinderen ons alleen maar kennen als bestudeerders van de Schriften en niet als mensen die die Schriften in hun leven verweven, wij hen alleen maar de nutteloosheid van kennis hebben geleerd.

Er zijn twee manieren om kinderen de geboden te leren. Ze moeten ze verstan-

delijk kennen en ze moeten zien dat ze bewust, actief, herhaaldelijk en met toewijding door hun ouders worden nageleefd.

Binnen het verband van het gezin zijn er talrijke gelegenheden voor het uiten van dankbaarheid dankbaarheid voor het licht van de nieuwe dag, voor gezondheid en kracht om te werken, voor het herstel van een zieke, voor een zending, voor het leven zelf.

In ieder gebed dat kinderen te horen krijgen hoort dankbaarheid te worden geuit voor Gods hand in alle dingen, voor blijken van zijn aanwezigheid en invloed. Hij is de God voor wie de mens zich buigt; Hem en niemand anders erkennen we als onze God.

Ouders die zichzelf terdege bewust zijn van Gods hand in alle dingen zullen dit gevoel op hun kinderen overbrengen.

In deze uitermate stoffelijke wereld, waar het verkrijgen van dingen een belangrijkheid aanneemt dat maar al te dikwijls het streven naar al het andere in de schaduw stelt, is het maar al te gemakkelijk voor gezinnen om andere goden te volgen. De Heer heeft ons keer op keer verteld dat ons oog op Hem en op zijn geboden moet zijn gericht eerder dan op het vergaren van schatten die niet met ons zullen verrijzen.

„Gedenkt de sabbatdag, dat gij die heiligt”

Dit is de enige onder de tien geboden die handelt over een zuiver ritueel voorschrift. De Heer moet er dus wel boven alle andere dingen aan gehecht zijn geweest. Het is een eiland in de tijd omdat het een bevrijding is van doordeweekse beslommingen en gewone pleziertjes. Onder de orthodoxe joden wordt deze dag de Shabbat Hamalkah, de Sabbat-koningin, genoemd, omdat deze dag, net als een koningin, het symbool is van majesteit, schoonheid en gratie.

Door velen, vooral door kinderen,

wordt de sabbat als beperkend gezien. Voor veel kinderen en volwassenen is deze dag te sober.

Als alles in huis erop toegespitst is de komst van de zondag met vreugde en dankbaarheid te begroeten, dan zullen de kinderen, ondanks hun tegenstribbelen, gevoelig zijn voor de manier waarop de ouders reageren op de mogelijkheden van deze dag.

Hoe kunnen wij de sabbat echt vieren? Voor maar al te veel mensen is het een dag van vergaderingen en weinig meer. Als kinderen zouden zien dat hun ouders deze dag benutten om zich bijzonder bewust te zijn van de herhaaldelijke gelegenheden die hen geboden worden om de Schriften te bestuderen, dan zouden zij beseffen dat het niet betamelijk is om anders te doen. De sabbat is niet alleen een dag van rust; het is ook een dag van aanbidding. Het is de tijd bestemd voor het herdenken van de schepping van de wereld en van de vreugde van de vrijheid.

Wanneer de sabbat een gezin „verovert” wordt er niet van de wet afgeweken. De sabbat is de sabbat ongeacht waar we ons bevinden of in wiens gezelschap wij verkeren.

Wanneer tijdens het avondgebed aan het eind van de sabbat melding wordt gemaakt van de vreugden en niet van de beperkingen van die dag, zal dit de kinderen helpen in de voetstappen van hun ouders te volgen. Ouders die zelf node de sabbat onderhouden zullen er niet in slagen hun kinderen hierin het goede voorbeeld te geven. De beste vermaning van ouders, waarmee begonnen kan worden als het kind een jaar of drie is, is een vriendelijke waarschuwing dat „we zoiets niet doen op de sabbat.”

Zij die de sabbat volledig onderhouden ervaren maar heel zelden dat hun kinderen het niet prettig vinden om deze dag samen met hun ouders te vieren. Het zijn

degenen die de sabbat soms wel en soms niet onderhouden die de meeste moeilijkheden ondervinden.

„Gij zult niet echtbreken”

Het schenden van dit gebod geldt als een van de ernstigste overtredingen van de wet uit de Bijbel. Het is een zonde tegen onze Vader zelf. Vrij geslachtelijk verkeer komt in deze tijd maar al te veel voor. Ideaal gezien behoort dit volk, dit bijzondere volk, uniek te zijn wegens hun geschiedenis van het niet begaan van seksuele overtredingen. Sommigen onder ons zijn echter „onbijzonder” geworden en hebben maar al te vaak hun

DE TIEN GEBODEN

(Exodus 20:3-17)

1. Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben.

2. Gij zult geen gesneden beeld maken noch enige gestalte van wat boven in de hemel, noch van wat beneden op de aarde, noch van wat in de wateren onder de aarde is.

3. Gij zult de naam van den Here, uw God, niet ijdel gebruiken, want de Here zal niet onschuldig houden wie zijn naam ijdel gebruikt.

4. Gedenk den sabbatdag, dat gij dien heiligt . . .

leven ingericht naar het voorbeeld van de wereld om hen heen.

In Leviticus 20:23 zegt de Heer: „Wandelt niet naar de inzettingen van het volk, dat Ik voor u uit verdrijf: want al deze dingen hebben zij gedaan, zodat Ik een afschuw van hen gekregen heb.” Het onzedelijke gedrag dat algemeen was onder de volkeren in wier midden de Israëlieten verkeerden was hen uitdrukkelijk verboden. Verder zei de Heer in Leviticus 20:26: „Weest Mij heilig, want heilig ben Ik, de Here, en Ik heb u afgezonderd van de volken, opdat gij Mij zoudt toebehoren.”

5. Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal.

6. Gij zult niet doodslaan.

7. Gij zult niet echtbreken.

8. Gij zult niet stelen.

9. Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste.

10. Gij zult niet begeren uws naasten huis; gij zult niet begeren uws naasten vrouw, noch zijn dienstknecht, noch zijn dienstmaagd, noch zijn rund, noch zijn ezel, noch iets dat van uw naaste is.

Het is vandaag even duidelijk als toen dat zij die de Heer liefhebben bewust iedere aanmoediging dienen te vermijden van onbetamelijke betrekkingen tussen getrouwde mensen.

Het begin van overspel is niet de overspelige daad zelf, maar is te vinden in de daaraan voorafgaande „toevallige” ontmoetingen, in de „grapjes” die grenzen aan verleiding en in het aangrijpen van gelegenheden om met elkaar in contact te komen die onverstandig zijn, niet omdat ze direct seksueel zijn, maar omdat de wortels van losbandigheid worden gevoed lang voordat de bloem van het overspel tot bloei is gekomen.

Maar hoe leert men kinderen dit gebod te onderhouden? Toch zeker in de eerste plaats door hen in het gezin te laten merken hoe gelukkig vader en moeder samen zijn. Kinderen behoren op te groeien in de zekerheid dat hun ouders de geboden onderhouden. Zij hebben het nodig op te groeien met het besef dat er in het leven van hun ouders geen belangstelling en geen activiteit op het gebied van de seksualiteit is die een ander geldt dan hun eigen partner.

Waarden worden niet zozeer onderwezen als opgelopen. Ik beveel een dergelijk gesprek niet aan voor kinderen die te jong zijn om dit soort problemen te begrijpen, want een gevaar op ieder gebied van de menselijke verhoudingen waar seksualiteit mee gemoeid is, is dat er teveel kan worden gezegd wat de behoeften en het begrip van het kind dat nog niet naar school gaat te boven gaat, maar dat bijvoorbeeld wel geschikt is voor een kind dat in de lagere klassen van het middelbaar onderwijs zit.

Kinderen moeten weten welke waarden hun ouders dierbaar zijn.

Enkele van de geboden zal voor de kinderen gestalte krijgen die ze nooit nageleefd zien of horen. Kinderen willen

(Vervolg op bladzijde 44)

FUNDAMENTELE OPVATTINGEN VAN DE EERLIJKHEID

door Howard W. Hunter

Bij ons streven naar prestaties en succes wordt zoveel van onze tijd in beslag genomen door het nadenken over en het bestuderen van ingewikkelde zaken, dat we er maar zelden de tijd voor nemen om over eenvoudige dingen na te denken—de kleine dingen die in werkelijkheid de basis vormen waarop wij bouwen en die onontbeerlijk zijn voor een sterke fundering. Een gebouw kan hoog de lucht in torenen en wellicht bekijken we het vol ontzag omdat het zo indrukwekkend en hoog is; toch kan het niet overeind blijven staan als de fundering niet verankerd is in rotssteen of in staal en beton. Ons karakter moet ook zo'n fundering hebben. Ik wil uw aandacht vestigen op het beginsel van eerlijkheid. Hoe komt het toch dat vele mensen in de hoogstaande en verheven beginselen van de eerlijkheid geloven en dat er toch maar zo weinig bereid zijn om strikt eerlijk te zijn?

Enkele jaren geleden hingen er posters in onze kerkgebouwen met de boodschap „Wees eerlijk met uzelf.” Meestal ging het over de kleine, gewone dingen van het leven. Dat is ook waar het beginsel van de eerlijkheid wordt aangekweekt.

Nephi bouwt een schip

Acht jaar lang reisden Nephi en zijn volk door de wildernis, waar de Heer hen tijdens hun strijd om te overleven sterk maakte.

Het gezelschap reisde steeds bijna oostwaarts en kwam uiteindelijk bij een grote zee die zij Irreantum noemden, hetgeen vele wateren be-

tekt. Zij vonden hier vele vruchten en wilde honing. Toen hun tenten waren opgeslagen vierden zij feest en omdat zij zich verheugden in de goedheid van de Heer, noemden zij de plaats Overvloed.

Later riep de Heer Nephi om bij Hem te komen in de bergen en zei

Nephi bouwt een schip

---

tegen hem: „Gij zult een schip bouwen op de wijze, die Ik u zal tonen, opdat Ik uw volk over deze wateren moge voeren.”

Maar Nephi was helemaal geen scheepsbouwer en maakte zich zorgen over hoe dit moest gebeuren. Dus vroeg hij de Heer: „Waarheen zal ik gaan, opdat ik erts vinde om te smelten, zodat ik gereedschap moge vervaardigen om het schip te bouwen op de wijze, die Gij mij hebt getoond?”

Toen vertelde de Heer Nephi waar hij het metaal dat hij nodig had kon vinden. Naderhand sloeg hij twee stenen tegen elkaar om vuur te maken en gebruikte hij een blaasbalg, die hij had gemaakt van dierenhuiden, om het vuur aan te blazen en goed heet te laten branden.

Nephi en zijn volk hadden maar heel zelden vuur kunnen maken terwijl ze op reis waren, want de rook zou hun verblijfplaats verraden hebben aan overvallers. Zij hadden hun vlees rauw gegeten, nadat de Heer had beloofd dat het hen lekker zou smaken zonder het te braden. „En Ik zal u tevens tot een licht zijn in de wildernis,” ging de Heer verder, „en Ik zal de weg voor u bereiden, indien gij Mijn geboden zult onderhouden.” Nu dat hij vuur had, smolt Nephi

erts uit de rotssteen en maakte er de gereedschappen van die hij nodig had voor het bouwen van een schip. Nephi's broers lachtten hem uit. „Onze broeder is dwaas,” zeiden ze, „want hij denkt, dat hij een schip kan bouwen, ja en hij denkt ook, dat hij deze grote wateren kan oversteken.”

Het maakte Nephi verdrietig dat zij zo weinig geloof hadden en hij voelde zich nog erger toen zij zeiden, „Gij zijt als onze vader, die door de dwaze inbeeldingen van zijn hart op dwaalwegen werd gevoerd; ja, hij heeft ons uit het land van Jeruzalem gevoerd en wij hebben al deze jaren in de wildernis geworven.”

Daarna werd Nephi vervuld van de Geest des Heren en hij sprak met groot gezag tegen zijn broers. Hij herinnerde hen eraan dat Mozes de kinderen Israëls had gered en uit Egypte had weggeleid, en dat de Heer hun weg naar het beloofde land had verlicht. Hij vertelde hen ook dat de Heer alle mensen liefheeft, maar dat het Hem in het bijzonder behaagt de rechtvaardigen te helpen. Toen bracht hij hen in herinnering hoe vlug de Heer was om hen te zegenen en hoe traag zij waren om zijn geboden te onderhouden.

Toen Nephi zijn broers op deze ma-

---

nier had berispt, werden ze boos en ze wilden hem in de diepten van de zee gooien. Maar toen zij hem vast wilden pakken zei Nephi, „In de naam van de Almachtige God gebied ik u, mij niet aan te raken, want ik ben vervuld van de macht Gods, ... en iedereen, die zijn handen aan mij zal slaan, zal verdorren als verdroogd riet.”

Vervolgens sprak Nephi vriendelijk tegen zijn broers en vroeg hen hem te helpen. Hij zei dat hij het schip zeker zou kunnen bouwen, omdat de Heer hem die opdracht had gegeven.

Hij zei, „Indien God mij had geboden alle dingen te doen, zou ik ze kunnen doen. Indien Hij mij zou gebieden, dat ik tot dit water moest zeggen: Word aarde, dan zou het aarde worden, en indien ik het zou zeggen, zou het geschieden.”

„... waarom zou Hij mij dan niet kunnen onderrichten om een schip te bouwen?”

De invloed van de Geest van God op Nephi was zo machtig, dat de broers hem vele dagen lang niet durfden aanraken.

Om er zeker van te zijn dat Nephi's broers zouden weten dat hun jongere broer meende wat hij zei en dat hij hun medewerking en hulp nodig had, zei de Heer tegen Nephi, „Strek

uw hand wederom naar uw broeders uit en zij zullen niet voor u verdorren, maar Ik zal hun een schok geven, ... en dit zal ik doen, opdat zij zullen weten, dat Ik de Here hun God ben.”

Nephi deed zoals de Heer hem vroeg. Daarna begonnen de broers de Heer te aanbidden en Nephi te helpen. Zij haalden hout uit de bergen en maakten spanten van een ongewone uitvoering en de Heer toonde Nephi van tijd tot tijd hoe hij het schip moest bouwen.

Nephi ging dikwijls de bergen in om er te bidden en de Heer toonde hem „grote dingen”. En Nephi bouwde het schip op de wijze die de Heer hem had getoond, wat niet op de wijze der mensen was. Toen het af was zagen zijn broers dat het goed was en de bewerking ervan heel mooi.

Toen zei de Heer tegen Lehi, Nephi's vader, dat zij in het schip moesten gaan. Nadat ze de volgende dag al hun proviand en hun zaden bijeen hadden gebracht, gingen ze in het schip, ieder naar zijn leeftijd.

Toen Nephi en zijn volk veilig aan boord waren, staken zij in zee en werden door de wind naar het beloofde land gedreven. □

Denk je dat ik op jouw plaats pas?

door Jeffrey R. Holland
Commissaris van het kerkelijk onderwijs

Hebben sommige van jullie ooit gezegd (of gedacht), „Maar ik heb geen zin om naar school te gaan”? Waarschijnlijk hebben we allemaal weleens zoiets gezegd.

Ik wil jullie een verhaaltje vertellen, dat echt gebeurd is, over een kleine jongen die de kans niet kreeg om erg lang naar school te gaan. Zijn vader stierf en er was maar weinig geld voor het gezin. Op zekere dag werd de jongen ziek. Hij had pokken en kon heel lang niet naar school gaan. Langzaamaan werd hij weer beter en hij was blij dat hij weer naar school kon gaan. Maar hij was nog maar een jaar terug op school en aan het eind van de zevende klas, toen hij er helemaal mee op moest houden. Hij en zijn broer moesten werk zoeken waarmee ze genoeg geld konden verdienen om voor het gezin eten en kleren te kopen.

De jongen werkte heel hard, groeide op tot een sterke man en leerde veel door zijn ervaringen. Hij las boeken als hij er maar even de kans voor kreeg en was er altijd op uit de dingen te leren die hij had moeten mis-

sen door niet naar school te gaan. Hij zei dikwijls hoe het hem speet dat hij zijn schoolopleiding niet af had kunnen maken. Hij was een geweldige man en hij werkte hard om zichzelf te ontwikkelen. En hij bleef hopen dat hij op de een of andere manier weer naar school zou kunnen gaan. Maar die kans heeft hij nooit gekregen. Deze kleine jongen die opgroeide met het verlangen weer naar school te kunnen gaan, was mijn vader.

Door hetgeen hij zelf had meegeemaakt, was hij er zeer op gebrand dat ik een goede schoolopleiding zou krijgen. Wanneer ik weleens zei, „maar ik heb geen zin om naar school te gaan,” dan antwoordde hij, „Dan ga ik wel in jouw plaats. Zou de lerares dat erg vinden, denk je? Zou ik wel op jouw plaats passen?”

Daar moest ik dan altijd om lachen want volgens mij zou mijn lerares schrikken als er zo'n grote man bij haar in de klas kwam en ik wist wel zeker dat hij niet zou passen op mijn kleine stoeltje. Dus ging ik maar weer naar school.

Soms klaagde ik, „De juf laat me veel te hard werken.” Dan zei hij met een glimlach, terwijl hij mijn haar in de war maakte, „Dat betwijfel ik.” (Ik weet het niet zeker, maar de manier waarop hij glimlachte gaf mij altijd het gevoel dat hij wilde dat de juf mij hard liet werken. Ik kon nooit begrijpen waarom, want het enige wat ik op school kon waarderen was de pauzes.)

Later, toen ik mijn eindexamen had gedaan, op zending was geweest en mijn kandidaats had gehaald, ging ik door voor mijn doctorsgraad aan een universiteit in de staat Nieuw

Engeland. (Maar zo'n doctor geeft geen prikken en maakt geen gebroken benen. Eerlijk gezegd, er is helemaal niet veel dat hij kan maken.) Toen ik mijn bul ontving wilde ik deze aan mijn vader geven. Hij had van geen enkele school ooit een diploma ontvangen en ik vond dat hij deze verdiend had. Ik zei tegen hem, dat hoewel mijn naam erop stond, dit diploma eigenlijk aan hem moest worden uitgereikt. Ik zei dat er waarschijnlijk een fout was gemaakt toen ze de naam erop drukten. Daar moest hij eerst om lachen en toen huilen. Destijds begreep ik niet goed waarom dat hem deed huilen - maar nu wel.

Mijn vader is vorig jaar gestorven en nu krijgt hij meer van het onderwijs waar hij altijd naar verlangde toen hij een jongen was. En ik? wel, mijn vrouw en ik hebben nu zelf kinderen die naar school gaan. En wanneer zij zeggen, „Maar ik heb geen zin om naar school te gaan, ” dan zeg ik, „Dan ga ik wel in jouw plaats. Zou de lerares dat erg vinden, denk je? Zou ik wel op jouw plaats passen?” En als zij zeggen, „De juf laat me veel te hard werken, ” dan maak ik hun haar in de war en zeg met een glimlach, „Dat betwijfel ik.”

Zo zijn vaders nu eenmaal, denk ik. En ik geloof dat onze hemelse Vader, op zijn eigen bijzondere manier, ook zo is.

Ik hoop dat jullie er een goed jaar van zullen maken op school en zoveel mogelijk zullen leren. Het zal lange tijd belangrijk voor jullie zijn. Het zal zelfs voor eeuwig belangrijk zijn. □

De uitspraak van Appaji

Het was heel leuk om op te groeien op een groot Indiaas erf en wij waren gelukkig. De mensen uit India zijn heel goed voor hun kinderen. Onze ouders hielden van ons en verwendden ons misschien wel een beetje.

Zelfs toen we nog maar heel klein waren,

door Dorothy Hamann

speelden mijn broer en ik het liefst met de olifanten. De oppasser van de olifanten gaf dan een bevel, waarna een van de olifanten zijn slurf om ons heen sloeg en ons hoog op zijn nek zette. Zodra we konden lopen vluchtten wij altijd naar de olifanten en speelden met hun lange slurven. Al gauw schreeuwden we onze eigen schelle bevelen. Al onze olifanten waren heel goed gedresseerd en het duurde niet lang voordat zij hadden geleerd onze bevelen te gehoorzamen alsof wij hun oppassers waren.

Die zorgeloze dagen liken nu heel ver weg, want ons huis is in de rouw. Vorige week is mijn vader, de radja (een Hindoestaanse koning) van onze provincie, tijdens een tijgerjacht omgekomen. Diezelfde dag volgde zijn ranee (een Hindoestaanse koningin), mijn lieve moeder, hem in het graf. Dat is de gewoonte in ons land.

Mijn broers en ik huilen en weeklagen, net als al de bedienden. Ook de dorpsbewoners huilen, want zij hielden van de radja, hun goede en vriendelijke heerser, en zijn lieve, mooie koningin. Het was juist voor hen dat mijn vader op jacht was gegaan om de mensenetende tijger af te maken, die zo brutaal ons dorp had overvallen en een jonge vrouw had gedood die bij de bron water putte.

Mijn vader legde de tijger neer. Maar zijn wijfje, dat zich schuilhield in een bosje daar vlakbij, besprong zijn vader en doodde hem voordat de anderen van het jachtgezelschap hem konden redden. Gedurende deze droevige dagen kwamen de advocaten om ons het testament van onze vader voor te lezen. We moesten dapper zijn en luisteren naar hetgeen onze vader geregeld had.

Hoessein, onze oudste broer, die twaalf is, had altijd geweten dat hij de voornaamste erfgenaam zou zijn. Soms heeft hij pretenties. Toen hij hoorde dat hij de helft van de rijkdom van de radja zou

krijgen, gingen zijn ogen glinsteren en wierp hij zijn hoofd trots in zijn nek.

Ik, Silvain, ben tien en de middelste. Mijn deel was een derde. Niet gek, dacht ik. Dat is een eerlijk aandeel.

Tomboo, de baby, zoals wij hem plagend noemden, is acht. Hij zou een negende krijgen. Rijkdom en bezit betekende niet veel voor Tomboo, maar hij was de eerste die dacht aan de olifantenkudde.

„Hoe moet het met de olifanten,” riep hij uit. „Wij hebben er zeventien. Dan behoor ik er ... haast twee te krijgen, Ja, twee olifanten, dat is mijn deel.”

„Onzin,” viel Hoessein hem in de rede, „Ik ben de voornaamste erfgenaam en krijg dus de helft. Maar achteneenhalve olifanten is natuurlijk belachelijk! Ik moet er negen hebben.”

„...Als jij er negen neemt,” gilte ik tegen hem, „dan pak je een stuk van mijn erfenis en van die van Tomboo af! Je bent een hebzuchtig zwijn!” (Zoals ik al zei, heeft Hoessein soms een hinderlijk hoge dunk van zichzelf.)

Tomboo kon zijn tranen niet bedwingen. „Da's niet eerlijk, Hoessein,” huilde hij. „Ik hoor minstens twee levende olifanten te krijgen.”

De strijd was begonnen. Eerst bleef het bij boze woorden en kreten, maar alras gingen wij elkaar te lijf, waarbij Tomboo en ik tegen Hoessein vochten.

De advocaat riep de bedienden erbij, die op een drafje aan kwamen rennen om ons uit elkaar te halen. Zij trokken lange gezichten en zeiden dingen als „Foei!” en „Denk eens aan jullie lieve moeder, de ranee,” en „Willen jullie soms jullie vader, de radja, onteren?”

Hoewel we daarna niet langer openlijk vochten, bleven de twisten en bittere woorden over het rechtmatige bezit van de olifanten over en weer vliegen. Er was haat overal om ons heen.

Uiteindelijk kwam onze advocaat met

het volgende voorstel. „Jonge meesters, laten we Appaji om raad vragen. Hij zal ons een goede oplossing aan de hand doen. Wat hebben we aan stukken van olifanten en wat hebben we aan boze woorden en ruzie? Jonge meesters, laten we Appaji raadplegen.”

Appaji was de Eerste Minister van India en door het hele land beroemd vanwege zijn briljante betogen en rechtvaardige uitspraken. Er werden over hem en over zijn wijsheid vele verhalen verteld. En dus werd afgesproken om een boodschap naar Appaji te sturen en zijn hulp in te roepen.

Toen nu deze zaak onder de aandacht van Appaji werd gebracht, dacht hij er een poos over na. Daarna stuurde hij ons het volgende bericht, „Als de jonge meesters instemmen met mijn bepalingen, dan zal ik komen. De eerste is dat zij moeten beloven de oplossing die ik bied aan te nemen. Alle twist en strijd moet ophouden. Als dat eenmaal is afgesproken, laten we dan een dag vaststellen voor mijn bezoek. Op die dag moeten de zeventien olifanten van mijn gestorven vriend, de radja, worden opgesteld in twee rijen - de ene van negen olifanten en de andere van acht. Wanneer men met deze twee bepalingen instemt, zal ik, Appaji, naar de jonge meesters toekomen en hen raad geven.”

Hoessein en ik beraadslaagden met Tomboo en wij spraken af dat we Appaji's schikking zouden aannemen. De dag brak aan en er heerste een koortsachtige opwindning onder ons jongens. We lieten de olifanten opstellen zoals Appaji had verzocht, maar we konden ons geen voorstelling maken van de oplossing die hij ons aan de hand zou doen. Heimelijk was ik blij dat de zaak zou worden geregeld, zodat er geen ruzie meer zou zijn. Misschien hadden de anderen hetzelfde gevoel. Een van de bedienden kwam ons vertellen dat Appaji

in aantocht was en wij haastten ons naar buiten om hem te begroeten.

Ziedaar! Appaji zat op de rug van zijn olifant in een tentzadel van verblindend goud. De Eerste Minister wiegde zachtjes heen en weer met de gang van de schommelende olifant. Naast het gouden tentzadel op zijn rug droeg de olifant ook schitterende rood met gouden zadelkleden en aan zijn oren bungelden reusachtige gouden oorversierselen. Appaji zelf zag er ook prachtig uit in rood met gouden gewaden. In zijn hand hield hij een gouden olifantenprikkel die een fortuin waard moest zijn, want het handvat was bezaaid met edelstenen. Appaji stuurde zijn olifant naar het eind van de korte rij van onze dieren en steeg af.

Na de plechtige begroetingen sprak Appaji eerst tegen Hoessein. „Jonge meester, ten einde een beetje toe te voegen aan ieders deel, heb ik mijn eigen olifant aan de rij toegevoegd. Wij zullen nu achttien olifanten verdelen. De eerste rij van negen olifanten is helemaal van u.”

Toen sprak de Eerste Minister tegen mij. „Silvain, een derde van achttien levende olifanten is zes. De eerste zes van de tweede rij zijn van u.”

„Welnu, Tomboo,” ging Appaji voort, „een negende van achttien is twee. De laatste twee van je vaders olifanten zijn dus van jou.”

Er bleef nog maar een olifant over - de schitterend opgetuigde olifant van de Eerste Minister.

Nadat hij zijn dier het bevel had gegeven om te knielen, steeg Appaji op en reed majestueus weg, ons sprakeloos achter latende, en volkomen tevreden met de eenvoud van zijn oplossing. Want we hadden allemaal meer gekregen dan we met recht mochten verwachten en onze olifanten waren allemaal heel en levend. En wat nog belangrijker was, wij broers waren weer vrienden. □

Er zijn mensen die grif toe zullen geven dat het zedelijk verkeerd is om oneerlijk te zijn waar het om grote dingen gaat, maar van mening zijn dat het te verontschuldigen is wanneer er minder belangrijke zaken mee gemoeid zijn. Is er werkelijk enig verschil tussen oneerlijkheid ten aanzien van duizend dollar of oneerlijkheid ten aanzien van een dubbeltje? Is er enig principieel verschil tussen „een leugentje om bestwil” en de meened van een getuige onder ede ten overstaan van een rechtbank of van een commissie van onderzoek van het Congres? Zijn er werkelijk graden van oneerlijkheid, afhankelijk van het belang van het onderwerp of de grootte van het bedrag?

Ik weet dat ons strafrecht onderscheid maakt tussen diefstal op kleine en op grote schaal. De straf die opgelegd wordt voor diefstal op grote schaal is veel zwaarder dan in het geval van diefstal op kleine schaal. Maar denk eens een ogenblik na, is er werkelijk enig principieel verschil tussen de twee?

De Schriften staan vol met vermaningen om eerlijk te zijn en er zijn talloze geboden die erop neerkomen dat we eerlijk moeten zijn. In gedachten zien we ze in hoofdletters: *Gij zult niet-gij zult niet stelen; gij zult geen valse getuigenis spreken; gij zult niet begeren.*

Ik herinner mij een jongeman in onze ring uit de tijd dat ik ringpresident was. Hij maakte deel uit van een groep die het flink vond om dingen uit te halen die niet juist waren. Hij was al een paar keer aangehouden voor kleine overtredingen. Op zekere dag werd ik door de politie gebeld dat hij werd vastgehouden vanwege een verkeersovertreding. Hij was gepakt voor het overschrijden van de maximumsnelheid, wat al een paar keer eerder was gebeurd. Met het besef dat de dingen die hij uitspookte hem misschien zouden beletten op zending te gaan, ging hij zich voortaan beter gedragen en toen

hij negentien was ontving hij zijn zendingsoproep.

Ik zal nooit het gesprek vergeten dat wij samen hadden na zijn terugkeer. Hij vertelde me hoe hij in het zendingsveld dikwijls had gedacht aan de moeilijkheden die hij had veroorzaakt door zijn verkeerde opvatting dat kleine overtredingen niet belangrijk waren. Er was echter een grote verandering gekomen in zijn leven. Hij was gaan beseffen dat er geen geluk of genoegen te vinden was in het overtreden van de wet, of dat nu Gods wet is of de wetten die de maatschappij ons oplegt. Hij zei, „Wanneer ik nu achter het stuur zit en de maximumsnelheid 55 mijl is, dan vind ik het zedelijk verkeerd om zelfs maar één mijl harder te rijden.”

Ik was onder de indruk van de grote verandering die deze jongeman had ondergaan terwijl hij op zending was en de zedelijke beginselen had bestudeerd. Wat jammer dat hij zijn les door schade en schande had moeten leren, maar wat een grote zegen valt ons ten deel wanneer wij beseffen dat wij niet in overtreding kunnen zijn en ons tegelijkertijd prettig kunnen voelen over dat gedrag.

Enkele van de meest voorkomende voorbeelden van oneerlijkheid zijn:

1. Stelen. Ik lees maar zelden een krant zonder een aantal verslagen tegen te komen over inbraak, roof, het weggripen van tassen, winkeldiefstal, autodiefstal en duizend andere dingen. Zelfs in onze kerkgebouwen worden kleinigheden gestolen.

2. Bedrog. De kranten staan ook vol van fraude, zwendel en oplichterij in de zakenwereld en andere dingen die onder de aandacht van het publiek worden gebracht. Er zijn mensen die bereid zijn zich door afkijken en door spieken door hun schooljaren en examens heen te werken.

3. Overtreden van de normen van het

woord van wijsheid. Dit zijn de normen van de kerk. Het zijn geen overtredingen van de normen van de wereld. Maar u heeft ten aanzien van dit onderwerp het woord van de Heer ontvangen.

4. Overtreding van de verkeersregels. Men kan niet in de grond eerlijk zijn en tegelijkertijd de wetten overtreden die door de maatschappij en de overheid in het leven zijn geroepen voor het welzijn van anderen.

5. Niet het beste gebruik maken van zijn tijd. Hoe meer ik hierover nadenk, hoe meer dit aspect van oneerlijkheid mij treft.

Wij halen dikwijls de passage uit de Schriften aan die luidt: „De mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.” Er is een vreugde die ons ten deel valt wanneer wij eerlijk zijn. Laat mij u vertellen hoe. Door eerlijk te zijn kunt u het gezelschap van de Meester en van de heilige Geest hebben. Overtredingen van de eerlijkheidswet zullen u beroven van deze twee grote zegeningen. Zou u kunnen geloven dat iemand die in staat is om te liegen of te bedriegen of om het woord van wijsheid te overtreden het gezelschap van de Meester of de heilige Geest kan hebben?

Als wij gevoelig zijn voor onze banden met de Heiland, dan moeten we niet alleen in de grote, maar ook in de kleine dingen eerlijk zijn. We moeten altijd bedenken dat we nooit alleen zijn. Er is geen enkele daad die niet waargenomen wordt; geen woord dat niet gehoord wordt; geen gedachte die in de geest van de mens opkomt, die niet bij God bekend is. Er is geen duisternis die onze daden kan verbergen. We moeten nadenken voordat we handelen.

Denkt u dat u alleen kunt zijn bij het begaan van een oneerlijke daad? Denkt u dat het mogelijk is om niet te worden gadeslagen wanneer u spiekt bij een examen, ook al bent u de enige persoon

in het lokaal? We moeten eerlijk zijn met onszelf. Als we het gezelschap van de Meester en van de heilige Geest willen hebben, moeten we eerlijk zijn! met onszelf, met God en met onze medemensen. Dit loopt uit op ware vreugde.

Bedenk wat voor gevolgen een oneerlijke daad voor u zullen hebben, ongeacht of deze groot of klein is. Ten eerste kan het uw hele leven beïnvloeden. Het zal u zwaar vallen de gevolgen ervan door het leiden van een beter leven ongedaan te maken. Het zal ook moeilijk zijn er niet meer aan te denken, want het zal op uw geweten geëst zijn. Ten tweede zal het ook anderen op vele manieren beïnvloeden. De schade is verrekend. De kwaadaardigheid ervan strekt zich uit tot uw vrienden, uw familieleden, uw geliefden en zelfs tot mensen die u misschien nooit zult zien. Ten derde beïnvloedt het uw verhouding tot de Heiland. Het blokkeert het communicatiekanaal en sluit het licht uit uw leven. Wat zou het heerlijk zijn om in een volkomen eerlijke wereld te leven.

Ik heb eens een man horen spreken over zijn geboortedorp hoog in de Zwitserse Alpen. Hij vertelde dat zijn vader de dorpschoenmaker was die, als het werk voor die dag af was, de deur van zijn kleine werkplaats wel dicht, maar nooit op slot deed. Er was zelfs geen slot op de deur. En de andere deuren in het dorp werden ook nooit op slot gedaan. Er heerste in dat dorp een volmaakt wederzijds vertrouwen. Wat zou het geweldig zijn als wij ook zo konden leven.

De kerk is in de wereld slechts een minderheidsgroep, maar bedenk dat het denken van de wereld al vele, vele malen door minderheidsgroepen is veranderd. Door de fundamentele opvattingen van eerlijkheid, zoals deze door de Heiland werden onderwezen en in zijn leven tot uiting kwamen, op te volgen, kunt u een zuurdesem voor de wereld zijn. □

Waar ... of ... niet waar

door Wayne B. Lynn

Ik had de nadruk gelegd op de noodzaak voor eerlijkheid, waarbij ik mijn leerlingen had voorgehouden dat we dikwijls geeneens weten wanneer onze onkreukbaarheid op de proef wordt gesteld. Ik had hen deelgenoot gemaakt van ervaringen zoals die van meneer Larkin van de snoepwinkel op de hoek. Hij had mij verteld dat Alfred niet te vertrouwen was.

„Hoe weet u dat?” vroeg ik hem.

„Wel,” zei hij, „dikwijls wanneer het heel druk is in de zaak en ik er alleen voor sta, laat ik de jongelui hun eigen wisselgeld uit de kassa halen. Toen begon ik geld te kort te komen, dus begon ik de inhoud van de geldla zorgvuldig te controleren vlak voor- en nadat verschillende van de jongens en meisjes hun wisselgeld hadden gepakt. Zij waren allemaal eerlijk behalve Alfred. Ik heb hem twee kansen gegeven en allebei de keren heeft hij me teleurgesteld. Dus nu weet ik dat Alfred niet te vertrouwen is.

„Heeft u 't hem verteld?” vroeg ik.

„Nee. Nooit. Ik hou hem alleen goed in de gaten. Ik hoop maar dat hij me nooit om een aanbeveling of om een baantje vraagt.”

Mijn klas had dus voorbereid moeten

zijn op het proefwerkje waar ik hen die donderdagmiddag mee verraste en dat bestond uit twintig waarof-niet-waarvragen over stof die we de afgelopen week hadden behandeld. We waren net klaar toen het signaal voor het eind van de les werd gegeven.

„Geef jullie blaadjes door naar het middenpad,” luidden mijn instructies.

Die avond corrigeerde ik het werk heel nauwkeurig zonder enig teken op de blaadjes achter te laten. De cijfers noteerde ik in m'n cijferboekje.

Toen de klas de volgende ochtend weer op hun plaats zat gaf ik ze de blaadjes weer terug en vroeg hen, zoals gewoonlijk, hun eigen werk te corrigeren.

Ik las iedere vraag voor en gaf, vergezeld van een korte uitleg, het juiste antwoord. Zoals altijd werd ieder antwoord begroet door het gekreun of een zucht van opluchting van leerlingen die een verkeerd of een goed antwoord hadden gegeven.

„Reken nu vijf punten voor ieder verkeerd antwoord en trek het totaal af van honderd,” vroeg ik hen. „Geef me nu jullie cijfers.”

„John?”

„85.”

„Susan?”

„95.”

„Harold?”

„80.”

„Arnold?”

„90.”

„Mary?”

Het antwoord was nauwelijks hoorbaar:

„45.”

Ik ging verder en noteerde de cijfers die

mij nu werden gegeven heel nauwkeurig naast de cijfers die ik de avond tevoren had genoteerd. De vergelijking was onthullend.

Het werd opmerkelijk stil in de klas toen ik uitlegde wat ik had gedaan. Velen hielden hun ogen omlaaggeslagen; anderen wisselden steelse blikken of een klein glimlach.

Ik sprak mijn leerlingen heel rustig toe.

Ieder niet-lid een

door Mike Corbin

Het nieuwe semester was begonnen en ik, een eerstejaars student, volgde de tweedejaars biologiecottes. Ik zat tussen een groep meisjes die non-stop kwekten. Ik dacht dat ik het niet zou overleven. Na drie weken was het me nauwelijks gelukt om mijn oren te sluiten voor hun onophoudelijke gesnater en iets aan m'n werk te doen.

Ik merkte op dat de voornaamste praatster er altijd opgewonden en gelukkig uitzag en dat er iets bijzonders van haar uitging. Die avond bladerde ik door het jaarboek tot ik haar foto had gevonden en haar naam had ontdekt. Zij heette Donna.

Op een keer toen Donna bezig was een brief te lezen, keek ik even over haar schouder en ving het woord „mormoon” op. Ik wist werkelijk niets over de mormonen, behalve dan de Osmonds. Ik had nog nooit met een mormoon gesproken, dus dacht ik dat het

interessant zou zijn om met Donna te praten.

Ik had het woord „mormoon” nauwelijks genoemd of Donna ging van start. Ik had nog nooit iemand zo opgewonden gezien over godsdienst.

Ik geloofde geen woord van wat ze zei, maar ik was wel nieuwsgierig. In de loop van die week bracht ze een aantal brochures en een Boek van Mormon voor me mee. We riskeerden „het boze oog” van de docent terwijl we praatten over de kerk. Ze vroeg mij de lessen van de zendingen te volgen, maar ik wist dat mijn ouders hen niet over de vloer zouden willen hebben. Ik beloofde wel dat ik de volgende zondag met haar mee naar de kerk zou gaan.

Ik dacht dat er maar een honderdtal mormonen in Houston waren. Tjonge, wat had ik mij vergist!

Later, toen ik op een middag zat te werken, werd ik gebeld door de zendingen.

„Sommigen van jullie willen mij misschien onder vier ogen spreken na hetgeen we nu ervaren hebben. Dat zou ik op prijs stellen.

Dit was een heel ander soort proefwerk. Een proefwerk ten aanzien van jullie eerlijkheid. Waren jullie eerlijk of oneerlijk? Ik zag hoe velen van jullie naar Mary keken toen zij haar cijfer noemde. Mary, wil je alsjeblieft even gaan staan? Ik wil

dat jullie allemaal weten dat Mary aan de hand van mijn cijfers zojuist het beste cijfer van de hele klas heeft gehaald. Ik ben erg trots op je, Mary.”

Mary keek aanvankelijk wat schuchter naar me op, maar toen kwam er een glinstering in haar ogen en een lachje verscheen op haar gezicht terwijl zij opstond. Ik had Mary nog nooit zo fier zien staan. □

---

zendeling

Ik bedacht een excuus om ze af te kunnen schepen. Aan het eind van de week belde ze weer. Ik bedacht weer een ander excuus. De weken gleden voorbij, maar de zendingen gaven het niet op. Ten slotte zei ik tegen Donna dat volgens mij mijn ouders ze echt niet binnen zouden laten.

Onverschrokken zette zij zich ertoe een adres te vinden waar ik met de zendingen zou kunnen spreken. Ik vertelde het aan mijn ouders. Zij maakten geen bezwaren.

Mijn eerste les ging wel, neem ik aan. Ik was zo zenuwachtig dat ik niet echt luisterde, maar ik probeerde wel te doen alsof ik geïnteresseerd was. Later werd ik echt geïnteresseerd. Nadat ik de kerk vier maanden onderzocht had ontving ik mijn antwoord van de Heer. Ik wist dat ik de enige ware kerk gevonden had. Het was tijd om lid te worden van het koninkrijk.

Mijn ouders waren verrast, maar zeiden dat ik oud genoeg was om te weten wat ik deed. De dag voor mijn doop trachten verschillende mensen, waaronder een dominee, mij het lid worden van de kerk uit het hoofd te praten.

Op vrijdag 28 mei 1976 werd ik gedoopt en bevestigd. Na mijn bevestiging kon ik het niet laten om uit te roepen, „Ik ben een mormoon! Ik ben een mormoon!” Het was de heerlijkste dag van mijn leven.

Donna heeft mij geweldig geholpen om een heilige der laatste dagen te worden, maar er is iets wat ik u nog niet verteld heb. Met al haar zendingswerk, haar sterke getuigenis en haar liefde voor de kerk is zij nog steeds een niet-lid dat wacht op de toestemming van haar ouders om gedoopt te mogen worden. □

De „Leer en Verbonden” De stem des Heren

Door ouderling Neal A. Maxwell
Lid van het Presidium
van het Eerste Quorum der Zeventig

Indien ik vraag welk boek der Schriften de meeste gelegenheid biedt om de stem des Heren te „beluisteren”, denken de meeste mensen allereerst aan het Nieuwe Testament. Het nieuwe Testament is een prachtige verzameling handelingen van de Messias en het bevat veel van zijn leerstellingen. Maar de Leer en Verbonden schenkt ons enorme schatten aan waarheden, die rechtstreeks van Jezus Christus komen; we kunnen Hem bijna „horen” spreken.

Men kan rechtstreekse woorden, zoals uit de volgende openbaring die in 1831 werd gegeven, niet lezen zonder de majesteit en de macht van de Heer intens te voelen:

„Aldus zegt de Here, uw God, namelijk Jezus Christus, de grote IK BEN, Alpha en Omega, het Begin en het Einde, Die op de wijde uitgestrektheid der eeuwigheid zag, en op alle serafijnse heerscharen des hemels voor dat de wereld werd geschapen;

Hij, Die alle dingen weet, want alle dingen zijn aanwezig voor Mijn ogen; Ik ben het, Die sprak, en de wereld werd geschapen, en alle dingen kwamen door Mij.

Ik ben het, die het Zion van Henoeh tot

Mijn boezem heb genomen; en voorwaar zeg Ik, dat Ik voor allen, die in Mijn naam hebben geloofd - want Ik ben Christus - bij de Vader heb gepleit in Mijn naam en door de verdiensten van het bloed, dat Ik heb vergoten.” (LV 38:1-4.)

In de eerste zinnen van de Leer en Verbonden zien we een geïnteresseerd, doch almachtig God, Jezus Christus, Die tot „alle mensen” spreekt:

„Luistert, o gij volk Mijner kerk, zegt de stem van Hem, Die omhoog woont, en Wiens ogen op alle mensen zijn gericht; ja, voorwaar zeg Ik: Luistert, gij volk van verre; en gij, die op de eilanden der zee zijt, luistert te zamen.” (LV 1:1.) De Heer verklaart verder „er is niemand, die zal ontkomen” aan de „waarschuwende stem ... tot alle mensen ... gericht, bij monde van Mijn discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen.” (LV 1:2, 4.)

Van het eerste woord van het boek, *luistert*, tot en met het laatste „luistert” in de laatste verzen van het boek, zien we een pleitende Heer, Die besluit met:

„Hoort daarom nu, o gij volk Mijner kerk; en gij, ouderlingen, luistert te za-

men; gij hebt Mijn koninkrijk ontvangen.

Weest ijverig in het onderhouden van al Mijn geboden, opdat er geen oordelen over u komen en opdat uw geloof niet fale en uw vijanden over u zegevieren. Voor het ogenblik niet meer. Amen en Amen." (LV 136:41-42.)

In letterlijk honderden verzen spreekt de Heer bijna weergaloos rechtstreeks. We zien een alwetend en almachtig God die Oliver Cowdery teder de beginselen van openbaring onderwijst (zie LV 9). We horen Jezus van Nazaret, Die hevig leed - meer dan wij kunnen begrijpen een lijdende Joseph Smith troosten:

„Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn." (LV 121:7.)

„Indien zelfs de kaken der hel zich wijd voor u opensperren, weet dan, Mijn zoon, dat dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen." (LV 122:7.)

Hoe moeten wij Jezus Christus anders zien dan niet alleen als onze Heer, maar tevens als onze eeuwige vriend!

Onze Vriend is eerlijk tegenover ons wat de toekomst betreft: Wij ontvangen niet alleen een geweldig visioen over de drie graden van heerlijkheid, maar er straalt ook iets afschrikwekkends af van de laatste gebeurtenissen voorafgaand aan zijn wederkomst - daaronder zijn de plagen waarbij de „ogen uit hun kassen vallen". (LV 29:19.)

De Heer herinnert ons eraan dat Hij al eerder duidelijke profetieën heeft geuit: „Zie, Ik deel u deze dingen mede, zoals Ik eveneens de mensen de verwoesting van Jeruzalem aankondigde; en Mijn woord zal ook deze keer worden bewaarheid, evenals het tot nu toe is bewaarheid." (LV 5:20.)

Wij zien niet alleen de Heiland die melkwegen bestuurt, maar wij zien ook hoe Hij in het hart van Oliver Cowdery kijkt

(LV 6:22) en hoe Hij enkele persoonlijke problemen van Sidney Rigdon aan de kaak stelt: „En nu, ziet, voorwaar zeg Ik tot u: Ik, de Here, ben niet tevreden over Mijn dienstknecht Sidney Rigdon; hij verhief zich in zijn hart en nam geen raad aan, doch bedroefde de Geest." (LV 63:55.)

Op velerlei wijze is de Leer en Verbonden dus een hedendaags equivalent van het rechtstreekse contact in de Sinai. Daar schreef de vinger Gods op de tafelen van steen. (Exodus 31:18.) De Leer en Verbonden is niet slechts een regelrechte voortzetting van bepaalde geboden, maar hij leert ons veel over de andere Partij (de Heer), Die bij deze verbonden betrokken is. In de episode waarin het manuscript van het Boek van Mormon gedeeltelijk verloren ging, zien wij het samenspel tussen de vrije wil van de mens (met zijn vrijheid om te falen) en het volmaakte vooruitzien van een liefhebbende Heer, Die reeds klaar stond met een nieuwe versie toen de les geleerd was. (Zie LV 10.)

Wij zien een beeld van de Heiland, Die alwetend is, voor iedereen wil zorgen en Die de zijnen steunt. Zo'n beeld tekent zich duidelijk af tegen de beschrijving die Alma van Lucifer geeft: „Aldus zien wij het einde van hem, die de wegen des Heren verdraait; en aldus zien wij, dat de duivel zijn kinderen ten laatste dage niet wil schragen, maar hen inderhaast ter helle sleurt." (Alma 30:60.)

De Heiland steunt zijn profeten altijd. Toch spaarde hij zijn dienstknecht Joseph Smith, die Hij liefhad, niet: „En nu gebied Ik u, Mijn dienstknecht Joseph, u te bekeren en meer oprecht voor Mij te wandelen en niet meer voor de overredingen van mensen te zwichten." (LV 5:21.)

Evenals de Heiland zijn eerste discipelen opmerkelijk maakt op het martelaarschap dat hun boven het hoofd hing,

beloofd de Heer Joseph Smith, vijftien jaar voor zijn martelaarschap, dat hij het eeuwige leven zou ontvangen, indien hij de geboden standvastig zou bewaren. Hij zegt er zelfs bij: „indien gij zoudt worden gedood”. (LV 5:22.)

In een van de persoonlijke openbaringen aan de profet Joseph Smith zien wij hoe dit onderwijsproces werkt.

„Zie, gij weet, dat gij Mij hebt gevraagd, en Ik heb uw verstand verlicht; nu deel Ik u deze dingen mede, opdat gij moogt weten, dat gij door de Geest der waarheid zijt verlicht;

Ja, Ik zeg het u, opdat gij moogt weten, dat er buiten God niemand is, die uw gedachten en de voornemens uws harten kent.

Ik zeg u deze dingen, opdat het u tot een getuigenis zij, dat het woord, of het werk, dat gij hebt geschreven, wáár is.” (LV 6:15-17.)

Daar de Leer en Verbonden ons de macht van de Heiland openbaart door middel van rechtstreeks gesproken woord en zijn persoonlijkheid, geeft hij ons onmetelijke waarheden die misschien niet ten volle gewaardeerd worden, indien zij niet zorgvuldig worden gelezen. Wij worden, bij voorbeeld, getraakteerd op wat een van de voornaamste wetten van het heelal moet zijn wij ontvangen onze zegeningen op grond van onze gehoorzaamheid aan wetten. (Zie LV 130:20-21.)

Wij zien een Heer Die een nederig volk verlangt, maar niet een volk dat overmatig afhankelijk is in het nemen van besluiten. Die de leden van Zions kamp zelf liet beslissen hoe en langs welke weg zij zouden reizen, omdat dat in die omstandigheden wat de Heer betrof „geen verschil” voor Hem uitmaakte. (LV 61:22.)

Hoe wonderbaarlijk teder zegt Christus, Die zelf aan het kruis hing aan zijn vermoeide en bloedende armen: „Hef de

handen op, die slap hangen, en sterk de zwakke knieën.” (LV 81:5.)

Wij zien hoe de volmaaktheid op de bladzijden van de Leer en Verbonden wordt omschreven - maar het is een smekende en een pleitende volmaaktheid. Bij sommige gelegenheden is de volmaaktheid gebiedend: „Want Ik, de Almachtige, heb Mijn handen aan de natïen geslagen om ze wegens hun goddeloosheid te kastijden.” (LV 84:96.) Bij andere gelegenheden is de volmaaktheid prijzend: dezelfde Jezus die eeuwen geleden de hoofdman prees wegens zijn groot geloof (zie Lucas 7:6-10), zegt nu over Hyrum Smith: „En verder, voorwaar zeg Ik u: „Ik, de Here, heb hem lief wegens de rechtschapenheid zijns harten.” (LV 124:15.)

De normen van de Heiland worden op alle bladzijden toegelicht. Eén van de tien geboden luidt in zijn oorspronkelijke vorm: „Gij zult niet echtbreken.” (Exodus 20:14.) Nauw daaraan verbonden is in de Leer en Verbonden de waarschuwing tegen overspel in gedachten toegevoegd. Jezus gaf deze voor de eerste maal tijdens zijn aardse bediening in het Heilige Land: „En hij, die een vrouw aanziet om haar te begeren, zal het geloof verloochenen en de Geest niet hebben; en indien hij zich niet bekeert, zal hij worden uitgeworpen.” (LV 42:23.)

Er zijn de nodige waarschuwingen tegen de hebzuchtige armen:

„Wee u, gij armen, wier hart niet is gebroken, en wier geest niet is verslagen, en wier maag niet is voldaan, en die er zich niet van weerhouden andersmans goederen te nemen, wier ogen vol hebzucht zijn, en die niet met uw eigen handen wilt arbeiden!

Maar gezegend zijn de armen, die rein van harte zijn, wier hart gebroken en wier geest verslagen is, want zij zullen het koninkrijk Gods in macht en grote heerlijkheid te hunner bevrijding zien

komen; want de vettigheid der aarde zal hunner zijn." (LV 56:17, 18.)

Met de vele waarschuwingen van een liefhebbend God komen woorden van goddelijke waardering aan het adres van Edward Partridge (in afdeling 41), waar de Heer hem vergelijkt met Natanaël uit het Nieuwe Testament. Toch zien we bij onze zwakheden ook hoop voor ons; na de grote lof gaf de Heer een duidelijke waarschuwing en leiding: „Daarom is Mijn dienstknecht Edward Partridge

hierin niet gerechtvaardigd; doch laat hij zich bekeren, en het zal hem worden gegeven." (LV 50:39.)

Wat moet 1831 een heerlijk jaar zijn geweest. De openbaringen die in zevenendertig afdelingen van de Leer en Verbonden staan, zijn in dat jaar ontvangen. Men kan afdeling vijfenveertig, met haar uitwerking van Matteüs 24, niet lezen zonder waardering te hebben voor het verlangen van de Heer om zijn discipelen zo volledig mogelijk als gepast was te informeren over de komende gebeurtenissen - heerlijke zowel als verschrikkelijke gebeurtenissen.

Dan de rechtstreekse en heerlijke manifestatie die de profeet Joseph Smith en Oliver Cowdery op 3 april 1836 in de tempel te Kirtland ontvingen:

„De sluier werd van ons verstand weggenomen, en de ogen van ons begrip werden geopend.

Wij zagen de Here voor ons op het hekwerk van de kansel staan, en onder Zijn voeten bevond zich plaveisel van zuiver goud, dat amberkleurig was.

Zijn ogen waren als een vurige vlam: Zijn hoofdhaar was zo wit als reine sneeuw; de straling van Zijn aangezicht overtrof de glans der zon: en Zijn stem was als het geruis van grote wateren, ja, de stem van Jehova, zeggende:

Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die werd gedood; Ik ben uw Voorpraak bij de Vader." (LV 110:1, 4.)

Het intensief bestuderen van de bladzijden van de Leer en Verbonden is werkelijk weten dat Joseph Smith en Sidney Rigdon de waarheid spraken toen zij neerschreven: „Dit is het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!" (LV 76:22.)

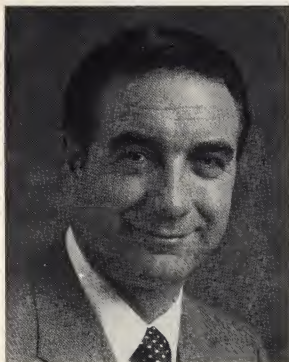
Degene die dit onthullende en goddelijke boekwerk met een gebed in zijn hart leest, vergroot zijn getuigenis en voelt zich dichter bij de Heiland dan ooit tevoren! □

Ik heb een vraag

---

*Vragen van algemeen
evangeliebelang worden
beantwoord als een leidraad,
maar mogen niet beschouwd
worden als officiële verklaringen
t.a.v. het kerkelijk beleid.*

Bisschop J. Richard Clarke,
tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

**Waarom werd Jezus niet gedoopt
toen Hij acht jaar oud was?**

De doop werd voor het eerst ingesteld om Adam en zijn nageslacht in staat te stellen van de gevolgen van de val te worden verlost door middel van gehoorzaamheid aan de geboden van God. Hoewel de afval de betekenis en de bedoeling van de doop verdoezelde, bleef de verordening van de doop, formeel althans, bewaard en werd een onderdeel van de Levitiesche gebruiken. (Leviticus 8:5, 6.) Naar mijn weten wordt noch in de Bijbel, noch in het Boek van Mormon aangegeven op welke leeftijd de doop moet worden bediend. In de Leer en Verbonden afdeling 68, vers 27, echter, stelt de Heer de leeftijd van verantwoordelijkheid vast op acht jaar en draagt de ouders op dat „hun kinderen moeten worden gedoopt voor de vergeving hunner zonden, en het opleggen der handen (moeten) ontvangen, wanneer zij acht jaar oud zijn.”

Wij lezen dat Johannes de Doper een speciale roeping ontving en dat hij „toen hij acht dagen oud was, . . . door de engel van God tot deze macht (werd) geordend, om het koninkrijk der Joden omver te werpen, en de weg des Heren recht te maken voor het aangezicht van Zijn volk om het voor te bereiden voor de komst des Heren.” (Leer en Verbonden 84:28.) Het verslag zegt ook dat „hij werd gedoopt, terwijl hij nog in zijn jeugd was.” Het

is niet waarschijnlijk dat Johannes in water werd ondergedompeld toen hij slechts acht dagen oud was, maar de Schriften vertellen ons niet hoe oud hij op het moment van zijn doop precies was of door wie hij werd gedoopt.

Na jaren van strenge tucht en goddelijk onderwijs kwam Johannes onder de Israëlieten vanuit de wildernis van Judea. Hij riep de mensen op tot bekering en maakte bekend dat „het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen.” (Matteüs 3:2.) Hij maakte duidelijk dat het zijn zending was de weg voor te bereiden voor de komst van de Heer. Hij doopte degenen die zich wilden bekeren met water, doch maakte tegelijkertijd bekend, „maar Hij, die na mij komt, is sterker dan ik; ik ben niet waardig Hem zijn schoenen na te dragen; die zal u dopen met de heilige Geest en met vuur.” (Matteüs 3:11.)

Het is een belangwekkend feit dat de Levieten een aanvang maakten met hun bediening en dat de Rabbi's begonnen te onderwijzen met dertig jaar. Toen Jezus „ongeveer dertig jaar” was, ging Hij naar Johannes toe om in de Jordaan te worden gedoopt. (Lucas 3:23.) Dit was de juiste gang van zaken, want de Schriften maken geen enkele melding van enig optreden van Jezus in zijn bediening voordat Hij deze belangrijke verordening had laten voltrekken. Hij ging naar Johannes om gedoopt te worden omdat, zoals de profeet Joseph Smith leerde, „Johannes toen de enige wettige dienstknecht van het Koninkrijk op aarde (was), die de sleutelen der macht bezat.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 293.)

Daarbij komt dat Jezus niet, zoals anderen, werd gedoopt voor de vergeving van zonden. Zijn doop was een eenvoudige daad van gehoorzaamheid

en meer niet. Nephi noemt vier redenen voor de doop van de Heiland, waardoor Hij zich schikte naar de wet ten einde alle gerechtigheid te vervullen.

„Doch ondanks Zijn heiligheid, toont Hij de kinderen der mensen, dat Hij in Zijn sterfelijke staat Zich voor de Vader vernedert, en voor de Vader getuigt, dat Hij Hem wil gehoorzamen door het onderhouden van Zijn geboden.

En verder kunnen de kinderen der mensen zien aan het voorbeeld, dat Hij hun heeft gesteld, hoe recht het pad en hoe nauw de poort (de toegang tot het koninkrijk) is, waardoor zij moeten binnengaan.” (2 Nephi 7, 9.) Samenvattend dus, ben ik van mening dat Jezus niet als kind werd gedoopt, omdat Hij niet, zoals wij, vergeving van zonden hoefde te verkrijgen, want Hij is de bewerker van onze verlossing en heeft ons de middelen verschaft waardoor wij vergeving van zonden kunnen krijgen. Hij ving zijn officiële rabbijnse bediening aan met 30 jaar, zoals toen de gewoonte was, door zich te laten dopen ten einde „alle gerechtigheid te vervullen.” (Matteüs 3:15.) Hij vervoegde zich bij Johannes in erkenning van zijn rol als een Elias die als enige bevoegd was om Hem te dopen en om ten overstaan van de mensen te getuigen dat Jezus was gekomen „niet...om te ontbinden, maar om (de wet) te vervullen.” (Matteüs.) □

Ouders om te eren

door Linsay R. Curtis

„Weet u wat ik meer dan wat dan ook wil, Pappa?” Dit waren de woorden van mijn zoon terwijl we samen een eindje opliepen.

„Ja, wat ik het liefste wil,” vervolgde hij, „is dat u trots op mij bent.” Dit was mijn meest trotse ogenblik. Ik was trots op zijn volwassen waardegevoel.

Ik dacht weer aan de fijne sfeer die ik in zijn gezin had aangetroffen, de manier waarop wij op onze knieën waren gegaan voor het familiegebed, aan de gezinsavond, die onder leiding had gestaan van zijn zevenjarig dochttertje. Ik voelde mij helemaal warm worden van binnen bij de gedachte aan de liefde en waardering die hij had uitgedrukt voor zijn toegewijde vrouw, voor zijn bisschop, voor zijn huisonderwijzers, voor de invloed van het evangelie in zijn leven, en voor zijn huwelijk.

Nog een voorval: Een lid van mijn studentengemeente was even met me komen praten. „President Curtis,” zei ze, „m'n vader is binnenkort jarig en ik wil hem graag iets waardevol sturen. Hij moet zich echter grote financiële offers getroosten voor mijn studie, dus mag het niet veel kosten. Heeft u soms een idee voor me?”

Ik herinnerde mij het geweldige geschenk dat mijn zoon mij had gegeven en deed haar dus het volgende voorstel: „Jannie, waarom ga je niet vasten en bidden om je vader ten volle te kunnen waarderen. Schrijf vervolgens alle dingen op die hij in de loop der jaren voor je gedaan heeft - maak een lijstje van alle redenen waarom je trots op hem bent. En maak daarna ook een lijstje van de dingen die hij heeft gedaan waarvoor je hem nog nooit hebt bedankt. Ga er tenslotte voor zitten om je hart uit te storten in een brief die hem duidelijk zal maken hoeveel je van hem houdt. Het zal het fijnste cadeau zijn dat hij ooit heeft ontvangen van je en het zal jou niet meer dan een postzegel kosten.”

„President Curtis,” zei een ander lid van de gemeente, die nog maar kort lid van de kerk was, „Ik geloof dat ik maar van huis weg moet gaan. Het gaat helemaal niet goed tussen mijn moeder en mij. De spanning wordt steeds groter.” Er kwamen tranen in haar ogen. „Ik heb geprobeerd om haar in aanraking te brengen met de zendingen, maar ze wordt alleen maar boos.”

„Cyndi,” zei ik, „heb je je moeder wel eens verteld hoeveel je van haar houdt? Dat wil zeggen, in de laatste tijd? Heb je haar verteld hoezeer je haar en alles wat ze voor je heeft gedaan, waardeert?”

„Maar ik wil zo verschrikkelijk graag dat ze lid wordt van de kerk, dat ik er alsmaar over moet praten.”

„Is het ooit bij je opgekomen dat je dankzij je moeder lid hebt kunnen wor-

den van deze kerk," kwam ik tussenbeide.

„Maar ze was ertegen.”

„Maar je zou geneens op deze aarde zijn gekomen ware het niet voor je moeder. Zij en je vader hebben je dit lichaam gegeven. Je ouders hebben je zo opgevoed dat je de waarheid van het evangelie kon herkennen. Zij hebben je rechtvaardige beginselen geleerd, zodat toen je de boodschap van de herstelling hoorde, je deze kon aanvaarden. Heb je er weleens over nagedacht hoeveel nachten je moeder wellicht bij je heeft gewaakt toen je ziek was, of hoeveel uur zij aan de zorg voor jou heeft besteed? Heb je haar ooit echt bedankt voor al deze dingen? Heb je haar weleens laten weten hoe trots je er op bent dat zij je moeder is?”

„Ja, maar,” zei ze, „waarom is mijn moeder zo tegen de kerk?”

„Zou jij van iemand houden,” vroeg ik, „als je dacht dat die persoon je kind, of de liefde van je kind, van je af ging pakken? Je moeder denkt misschien dat de kerk dat doet.”

„Tja, zo heb ik het nog nooit bekeken,” zei ze.

„Vertel me eens, wat leert de kerk ons over onze ouders?”

„Dat we ze moeten eren.”

„Zo is het. Zet de gedachte je moeder lid van de kerk te maken voorlopig eens van je af. Verzin eens hoe je haar kunt laten zien dat je van haar houdt.

„Laat haar vervolgens merken hoe je haar eert door haar op alle mogelijke manieren te helpen. Doe haar dikwijls een plezier. Als je je dingen herinnert die zij jou in de loop der jaren gegeven heeft, kleine momenten van liefde, tederheid en begrip, herinner haar er dan aan en bedank haar ervoor.

Verzeker haar dat de kerk niet van plan is jou van haar af te pakken. Laat haar door je gedrag merken dat het evangelie van Jezus Christus je grotere waardering

en liefde voor je ouders heeft gegeven. Hierdoor hoort jullie band hechter te worden dan ooit tevoren.”

De volgende keer dat ik Cyndi zag was ze uitgelaten. „Het is thuis nog nooit zo fijn geweest. Mijn moeder en ik kunnen beter met elkaar opschieten dan ooit tevoren. Ik hou zo geweldig veel van haar en ze staat nu ook wat positiever tegenover de kerk.”

Wanneer ik de mensen in de vasten- en getuigenisvergadering uit de bodem van hun hart hun liefde en waardering voor hun ouders hoor uiten, dan zeg ik in gedachten, „ik hoop dat u uw ouders geschreven heeft om hen van deze grote liefde te vertellen.”

Onuitgedrukte dankbaarheid is als een prachtig schilderij dat wordt weggestopt om in waarde en schoonheid achteruit te gaan en stof te vergaren. Het moet in de openbaarheid worden gebracht om helemaal tot zijn recht te komen. Wat onze ouders voor ons hebben gedaan kan nooit met geld worden terugbetaald. Maar al te vaak verlangen wij naar rijkdommen om iets te kunnen kopen waarmee de gevoelens die wij voor onze ouders koesteren voldoende tot uiting komen. Gewoonlijk hebben ze geen behoefte aan dergelijke rijkdommen. Zij willen ook geen geld hebben voor hetgeen zij hebben gedaan. Maar zij verdienen wel gewaardeerd te worden en zij hebben er recht op trots op ons te zijn. Een van de meest grootse momenten in het leven van de Heiland was wellicht toen de hemelen zich bij zijn doop openden en Hij de stem van zijn Vader hoorde zeggen: „Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb.” (Matteüs 2:17.)

De enige manier waarop wij onze ouders werkelijk kunnen eren is door ervoor te zorgen dat zij trots op ons kunnen zijn. En hun meest trotse ogenblik wordt misschien wel ons meest trotse ogenblik.

VEERTIEN TREDEN

door Hal Manwaring

Ze zeggen dat een kat negen levens heeft, en ik ben geneigd te denken dat dat mogelijk is, aangezien ik nu bezig ben met m'n derde leven, terwijl ik geneens een kat ben.

Mijn eerste leven begon op een heldere, koude dag in november 1904, toen ik geboren werd als de zesde van acht kinderen uit een boerengezin. Mijn vader stierf toen ik vijftien was en het was een harde dobber om de eindjes aan mekaar te knopen. Moeder bleef thuis en kookte de aardappelen, de bonen, het maisbrood en de groenten, terwijl wij werkten voor wat we maar konden krijgen - op z'n best dikwijls maar een schijntje. Naargelang de kinderen opgroeiden, trouwden ze, tot uiteindelijk alleen mijn zuster en ik waren overgebleven om voor moeder te zorgen, die de laatste jaren van haar leven verlamd was en stierf toen ze nog maar in de zestig was. Spoedig daarna trouwde mijn zuster en binnen het jaar volgde ik haar voorbeeld.

Op dit moment begon ik van mijn eerste leven te genieten. Ik was heel gelukkig, prima gezond en een tamelijk goede sportbeoefenaar. Mijn vrouw en ik kregen twee beeldschone dochters. Ik had een goede baan in San Jose en een mooi

huis op het schiereiland bij San Carlos (Californië).

Het leven was een prettige droom.

Toen veranderde de droom in een van die afschuwelijke nachtmerries waar je midden in de nacht badend in het zweet van wakker wordt. Ik werd getroffen door een zich langzaam uitbreidende ziekte van de motorische zenuwen, die eerst mijn rechterarm en -been aantastte en vervolgens mijn andere kant.

Zo begon mijn tweede leven ...

Ondanks mijn ziekte ging ik iedere dag met de auto naar mijn werk, met behulp van speciale apparatuur die in mijn auto was aangebracht. En ik slaagde erin mijn gezondheid en optimisme in zekere mate te bewaren vanwege veertien treden.

Gek? Helemaal niet.

Ons huis was op twee verschillende niveau's gebouwd en er was een trap met veertien treden tussen de garage en de achterdeur. Aan die treden kon ik het leven afmeten. Zij waren mijn maatstok, mijn aansporing om te blijven leven. Ik had het gevoel dat als de dag kwam wanneer ik niet in staat zou zijn om mijn ene voet op de eerste tree te zetten en de andere voet er met pijn en moeite achteraan te slepen - en dat proces veertien keer te herhalen, tot ik, volkomen uitge-

put bovenaan belandde wanneer en als die dag kwam, dan zou het met me gedaan zijn. Afgelopen. Dan zou ik mijn nederlaag kunnen erkennen, mij kunnen overgeven en sterven.

Dus bleef ik maar werken en ik bleef me die trap op slepen. En de tijd ging voorbij. De meisjes gingen studeren en trouwden, en mijn vrouw en ik bleven alleen achter in ons mooie huis met de veertien treden.

U denkt misschien dat hier een man liep die getuigde van moed en kracht. Mis. Hier strompelde een bitter ontgoochelde gehandicapte, een man die vasthield aan zijn verstand, zijn vrouw, zijn huis en zijn werk door middel van veertien ellendige treden tussen zijn garage en zijn achterdeur.

Wanneer ik mijn ene voet achter de andere die trap op sleepte langzaam, pijnlijk, met veelvuldige pauzes - liet ik mijn gedachten weleens afdwalen naar de jaren toen ik honkbal en golf speelde. Dan dacht ik aan turnen, wandeltochten, zwemmen, hardlopen en springen. En nu kon ik mij nauwelijks een klein trapje op hijsen.

Naarmate ik ouder werd, werd ik meer ontgoocheld en gefrustreerd. Ik weet zeker dat ik het mijn vrouw en mijn vrienden heel moeilijk maakte wanneer ik ze weer eens vergastte op mijn kijk op het leven. Ik geloofde dat op deze wijde wereld alleen ik was uitverkoren om te lijden. Ik had mijn kruis onderhand negen jaar gedragen en zou het waarschijnlijk blijven torsen, voor zolang ik erin slaagde die veertien treden te bestijgen.

Ik verkoos de troostende woorden uit 1 Korintiërs, „in een ondeelbaar ogenblik, . . . zullen (wij) veranderd worden,” (15:52) te negeren.

En zo bracht ik dus mijn eerste twee levens hier op aarde door.

Mijn derde leven begon op een donkere avond in augustus 1971. Toen ik die och-

tend van huis ging had ik er geen idee van dat er zo'n dramatische verandering plaats zou vinden. Ik wist alleen dat het nog moeilijker dan gewoonlijk was geweest om de trap af te komen. Ik zag er heel erg tegenop dat ik hem aan het eind van de dag weer zou moeten beklimmen. Het regende toen ik die avond van kantoor ging; wind- en regenvlagen beukten neer op de auto toen ik langzaam een van de minder drukke wegen afreed. Plotseling schokte het stuur in mijn handen en de auto zwenkte hevig naar rechts. Tegelijkertijd hoorde ik de gevreesde knal van een klapband. Ik vocht om de auto tot stilstand te brengen in de modderige berm en liet toen de afschuwelijkheid van de situatie over me heen spoelen. Het was onmogelijk voor me om die band te verwisselen! Volkomen onmogelijk!

Het idee dat een voorbijgaande automobilist misschien zou stoppen om mij te helpen liet ik gelijkelijk weer varen. Waarom zouden ze? In hun plaats zou ik het ook niet doen! Toen herinnerde ik mij dat er even verder een afslag was waar een huis stond. Ik startte de motor en reed heel langzaam met platte band en al op de berm verder totdat ik bij het onverharde weggetje kwam en er dankbaar insloeg. Verlichte ramen wezen mij de weg naar het huis en ik reed voor en toeterde.

De deur werd opengedaan en een klein meisje tuurde naar buiten. Ik draaide mijn raam omlaag en riep dat ik een platte band had en iemand nodig had om hem te verwisselen, daar ik het vanwege mijn kruk niet zelf kon.

Ze ging weer naar binnen en kwam even later weer tevoorschijn gehuld in een regenjas en een oude hoed en gevolgd door een man die mij een opgewekte begroeting toewierp.

Ik zat warm en droog in mijn auto en had wel wat te doen met de man en het kleine meisje die zo moesten zwoegen in

de storm. Nou ja, ik zou het hen wel vergoeden. De regen begon wat af te nemen, dus draaide ik mijn raampje helemaal omlaag om naar de vorderingen te kijken. Ik vond dat ze er toch wel erg lang over deden en ik begon ongeduldig te worden. Ik hoorde het gerinkel van metaal op metaal uit de kofferbak en de stem van het meisje helder opklinken. „Hier is de krik, Opa.” Het antwoord van de man was slechts een laag gemurmel en kort daarna voelde ik hoe de auto werd opgekrikt.

Er volgde een lange tussenpoos van geluiden, stoten en onverstaanbare stemmen, maar uiteindelijk was de zaak geklaard. Ik voelde dat de krik werd verwijderd, hoorde dat de klep van de kofferbak werd dichtgeslagen en toen stonden ze bij het open raam.

Hij was een gebogen oude man, die er broos uitzag onder zijn waterdichte overjas. Het meisje, dat ik op een jaar of acht of hooguit tien schatte, had een vrolijk gezichtje en keek met een lach naar me op.

Hij zei, „Dit is geen best weer voor autopech, maar nu kunt u uw weg vervolgen.”

„Bedankt,” zei ik, „heel erg bedankt. Wat ben ik u schuldig?”

Hij schudde zijn hoofd. „Niets. Cynthia vertelde dat u gehandicapt bent en op krukken loopt. Ik ben blij dat ik heb kunnen helpen. U zou hetzelfde voor mij hebben gedaan. Er zijn heus geen kosten aan verbonden.”

Ik stak hem een briefje van vijf dollar toe. „Nee, nee! Ik wil u graag betalen voor uw moeite.” Hij maakte geen enkele aanstalte om het geld aan te nemen en het meisje kwam dichterbij en zei met een fluisterstem, „Opa ziet het niet.”

In de bevroren seconden die nu volgden werd ik doordrongen van een gevoel van schaamte en afgrijzen en ik voelde mij zo ziek als nooit tevoren. Een blinde en een

kind! Tastend met koude, natte vingers naar bouten en gereedschap in de duisternis - een duisternis die voor hem waarschijnlijk tot aan de dood zou duren.

In de regen en de wind hadden zij een band voor mij verwisseld, terwijl ik behaaglijk in de auto zat met mijn kruk. Mijn handicap. Ik weet niet meer hoe lang ik daar nog gezeten heb nadat zij mij goedenacht hadden gewenst en naar binnen waren gegaan, maar het was wel lang genoeg geweest om mezelf eens heel goed te bekijken en om een aantal verontrustende trekken te vinden.

Ik realiseerde me dat ik tjokvol zelfmedelijden, egoïsme, onverschilligheid voor andermans behoeften en onnadenkendheid zat.

Ik zat daar en bad. In alle nederigheid bad ik om kracht, om meer begrip, om een scherper bewustzijn van mijn tekortkomingen en om geloof om iedere dag opnieuw te bidden voor geestelijke hulp om ze te overwinnen.

Ik bad om een zegen voor de blinde man en zijn kleindochter. Ten slotte reed ik weg, met een geschokt gemoed en een deemoedige geest.

„Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus: want dit is de wet en de profeten.” (Matteüs 7:12.) Maanden later is deze vermaning uit de Schriften voor mij meer dan zomaar een passage uit de Bijbel. Het is een levenswijze die ik tracht mij eigen te maken. Het is niet altijd even gemakkelijk. Soms is het frustrerend, soms kostbaar, zowel wat tijd als wat geld betreft, maar de waarde is er.

Ik probeer nu niet alleen iedere dag de veertien treden te beklimmen, maar ook om op mijn eigen, kleine manier anderen te helpen. Misschien zal ik ook eens een band verwisselen voor een blinde man in een auto - iemand die even blind is als ik eens was. □

De Schriften vergelijken met onzelf

door Stephen R. Covey

Op een zeker punt vragen wij ons allemaal af, „Hoe kan ik de Schriften tot leven laten komen in mijn eigen leven?” Zo nu en dan zullen wij er uit gewoonte of uit plicht in lezen, maar wij zullen niet gemotiveerd zijn om ze te lezen en ze zullen ons nauwelijks inspireren. De oplossing ligt in het besef van hun belangrijkheid, het weten hoe we ze moeten bestuderen, ze vergelijken met onszelf en vervolgens datgene doen waartoe ze ons inspireren.

Denk eens na over de volgende vijf ideeën over het vergelijken van de Schriften met onszelf:

Idee nummer 1 - Beseffen hoe ongehoorlijk belangrijk de Schriften in ons leven zijn.

Wanneer wij een verbond sluiten om de geboden te onderhouden, aanvaarden wij richtlijnen voor ons gedrag op ieder gebied van ons leven.

Wanneer wij bestuderen hoe de Heer in de Schriften met zijn kinderen handelde, zullen wij beter kunnen begrijpen hoe Hij met ons handelt. Wij leren dat, aangezien onze goddelijke vooruitgang (onsterfelijkheid en eeuwig leven) zijn doel is, Hij reageert op onze behoeften en niet op onze wensen. Wij leren ook uit de Schriften dat de Heer niets voor zijn kinderen doet wat zij voor zichzelf kunnen doen. Hij doet de dingen altijd op zo'n

manier dat onze groei en ons leren tot het uiterste worden vergroot.

Gebedsvol studeren sterkt ons tegen verleiding en geeft ons innerlijke zekerheid. Gebedsvol de Schriften bestuderen is ook de sleutel tot persoonlijke openbaring. Nephi leerde dat de heilige Geest „de woorden van Christus” spreekt en dat als we ons „verheugen” in Christus' woorden, ons alles gezegd zal worden wat wij moeten doen. (Zie 2 Nephi 31:18-21; 32:1-5.) Met andere woorden, de heilige Geest zal ons leiding geven; of wij die leiding aan willen nemen hangt af van ons geloof en onze gehoorzaamheid aan het reeds gegeven licht. Het woord „verheugen” is zeer leerzaam. Het houdt in proeven, geloven, liefhebben, overwegen, mediteren, het zich laten smaken - hetgeen allemaal getuigt van een geest van geloof en gehoorzaamheid.

Wanneer wij ons dus regelmatig verheugen in de woorden van Christus (gebedsvol de Schriften bestuderen), worden ze geschreven „op tafelen van vlees in de harten” (2 Korintiërs 3:3) en dan zal de heilige Geest ze onder onze aandacht brengen wanneer wij ze nodig hebben - hetgeen misschien te vergelijken is met een computer die zijn geheugen raadpleegt om een probleem op te lossen.

Idee nummer 2 - Wij hebben de heilige Geest nodig om de Schriften op de juiste

wijze in ons leven om te zetten, om de eeuwige wetten en onze persoonlijke omstandigheden met elkaar in overeenstemming te brengen. De Schriften werden door openbaring gegeven en kunnen alleen door openbaring waarlijk worden begrepen. (Zie 1 Korintiërs 2:10-15.)

Denk er eens over na hoe gehoorzamen aan deze vier wetten of beginselen uw vermogen om werkelijk te profiteren van de Schriften zal ontsluiten.

1. Zuiver uw motief. Het hoogste motief voor het onderzoeken van de Schriften is om tot Christus te komen en het eeuwige leven te ontvangen.

Tracht de Schriften te onderzoeken met de werkelijke bedoeling om tot Christus te komen. Dit kan ons tot bekering voeren.

2. Bid. Vraag uw Vader in de hemel heel oprecht om hulp bij het begrijpen en toepassen van de Schriften wanneer u ze bestudeert. Vraag dit in geloof en in de naam van Jezus Christus en als u werkelijk tracht zijn geboden te onderhouden, dan zal Hij u helpen. Werkelijk bidden is tweerichtingsverkeer. U spreekt, u luistert en u reageert.

3. Bepeins. Neem bij uw lezen en bidden de tijd om na te denken, te mediteren, u te verheugen, werkelijk te overwegen en te bepeinszen. Op het gebied van hun plicht zal de heilige Geest alle getrouwe leden gewoonlijk toespreken door middel van hun geweten.

4. Veraanschouwelijk. Dit wil zeggen u in gedachten een voorstelling maken van de mensen en de gebeurtenissen die in de Schriften worden afgeschilderd. Door u in de situaties in te leven zult u de omstandigheden die aanleiding gaven tot een bepaalde les kunnen begrijpen. Vervolgens kunt u die omstandigheden in verband brengen met de uwe en het algemene beginsel eruit distilleren dat in beide gevallen van toepassing kan zijn.

Ik geloof dat iemand verleiding kan

weerstaan en overwinnen door reeds een rechtschapen reactie op de verleiding klaar te hebben, door een proces van besluitvorming te doorlopen dat vier stappen omvat.

Ten eerste, zich verheugen in de woorden van Christus ten einde een verlangen te ontwikkelen om zijn wil te kennen en te doen. Ten tweede, de Heer in oprecht gebed te vragen u een groter bewustzijn te geven van verleiding en verleidelijke omgevingen wanneer deze zich voordoen. Ten derde, beloof de Heer dat zodra Hij u een dergelijk bewustzijn geeft, u zich meteen zult afwenden en iets goeds zult doen - in gedachten „Gij Zijt mijn Hoogste Goed” zingen, wat van buiten geleerde teksten doornemen of aan kerkelijke opdrachten werken. Ten vierde, zie in gedachten hoe u de verleiding het hoofd biedt en met het goede vervangt. Maak het proces af door u aan de belofte te houden.

Idee nummer 3 - Leer onder het lezen van de Schriften goede vragen te stellen. Vragen geven aanleiding tot opwindende betekenissen en toepassingen. Zij stellen de geest in staat zich te concentreren en te ordenen. Zij kunnen het ideale met het reële, het eeuwige met het tegenwoordige verbinden. De zendingen van vandaag moedigen hun onderzoekers aan om deze processen te gebruiken bij het lezen van het Boek van Mormon en zich af te vragen, „Kan een mens dit boek hebben geschreven?” Het herhaaldelijk stellen van deze vraag zal bijdragen tot een gevoel van onweerstaanbare overtuiging in de ziel van allen die oprecht van hart zijn.

Een van de nuttigste vragen bij het vergelijken van de Schriften met onszelf is, „Welk nuttig beginsel kan ik leren uit deze handelingen van de Heer?”

Idee nummer 4 - De beste aanpak van het bestuderen van de Schriften is de aanpak die pasklaar is gemaakt voor u.

Probeer de Schriften eens te benaderen met een bepaald onderwerp of een meer algemeen thema in gedachten en gebruik daarbij een index, een concordantie en de verwijzingen in de voetnoten. Of ga uit van een huidige behoefte of moeilijkheid.

Twintig jaar geleden raadde mijn zendingspresident mij en de anderen kersverse zendelingen aan om het Boek van Mormon drie keer tamelijk snel door te lezen - de eerste keer met het oog op de geschiedenis, de tweede keer met het oog op verwijzingen naar Christus, en de derde keer met het oog op leerstellende uitspraken. We namen iedere keer een ander kleurpotlood om hetgeen wij tegenkwamen te onderstrepen. De onuitwisbare indrukken van die drie keer dat ik het Boek van Mormon doorlas staan mij vandaag de dag nog even helder voor ogen als toen de spanning van het verhaal, de veelzijdigheid en de kracht van de verwijzingen naar Christus, en de betekenis, eenvoud en diepzinnigheid van de leringen.

Nog een andere methode is het in verband brengen van uw persoonlijke studie met de een of andere studiecursus van de kerk. Een aldus opgezette persoonlijke studie zal u in staat stellen in de klas bij te dragen en uw ervaringen aldaar betekenisvoller maken. De herhaling is ook heilzaam.

Voor kortere studieperioden kunt u in gedachten of op papier een lijstje van teksten opstellen die u ontroeren, opbouwen en inspireren, of die u hebben geholpen anderen op te heffen en te inspireren. Al twaalf jaar lang heb ik steeds een kleine uitgave van het Nieuwe Testament bij me en ik lees dikwijls een van de boeken of een lijevingshoofdstuk terwijl ik moet wachten op een afspraak of op de aanvang van een vergadering, terwijl ik een les of een toespraak voorbereid, of wanneer ik

me wat neerslachtig voel of moe, of geestelijk honger heb, wanneer ik vlak voor het naar huis gaan een paar minuten gebedsvol in de Schriften lees, ben ik in staat meer begrip en geduld op te brengen voor mijn vrouw en kinderen.

Elke situatie, behoefte en stemming kan dikwijls het beste worden gediend door een individuele benadering, of combinatie van benaderingen, vanuit de Schriften.

Idee nummer 5 - Ontwikkel de gewoonte om iedere dag in de Schriften te lezen - misschien vlak voor het zich ter ruste begeven. Ook de vroege ochtend is een tijd dat men hoogst ontvankelijk is. Begin de dag op de goede manier - met Gods woord. Sta wat vroeger op. Plan en vorm u een beeld van uw dag terwijl u mediteert over het leven en de leringen van de Heiland.

Probeer uw hele gezin bij de Schriften te betrekken. Bestudeer de Schriften op de gezinsavond. Organiseer wedstrijden met het hele gezin. Iemand kan een tekst opzeggen terwijl de anderen erachter moeten komen waar deze gevonden wordt. Of iemand kan een bepaald onderwerp presenteren, terwijl de anderen teksten opzoeken die dit onderwerp ondersteunen. Zorg dat het niet alleen een leerzame, maar ook een leuke, positieve ervaring wordt.

Probeer eens een schriftlezing te houden voorafgaande aan het gezinsgebed of voor of na het avondeten. Overweeg de mogelijkheid eens de dag te beginnen met een gezinsbijeenkomst voor het lezen en bespreken van de Schriften. Dit hoeft maar tien of vijftien minuten te duren en scheidt een positieve sfeer voor de hele verdere dag.

Drie waarschuwingen: 1. Vermijd zinloze discussie over leerstellingen en verborgenheden. Blijf de dingen in hun ware verhoudingen zien. 2. Hoed u voor persoonlijke interpretaties en het gene-

raliseren voor ieders leven. Verlaat u op de huidige profeet, de kerkelijke leiders en het officiële beleid van de kerk bij het interpreteren van de Schriften. 3. Wacht u voor de geest van de schriftgeleerden en de Farizeeën die de Schriften aanwendden om zichzelf te rechtvaardigen en anderen te veroordelen.

Laten wij het hoogste motief ontwikkelen voor onze studie van de Schriften: om tot Christus te komen, om Hem te leren kennen, om meer als Hij te worden, om Hem anderen te laten zegenen door middel van ons.

Ik hou van de Schriften en geniet ervan ze te onderzoeken. Mijn hele ervaring en overtuiging bevestigen de betekenis achter het prachtige getuigenis van een dis-

cipel wiens leven tot een eenheid werd door middel van het geloof: „Ik geloof in Christus zoals ik geloof in de opgaande zon - niet omdat ik haar kan zien, maar omdat ik door haar licht al het andere kan zien.” □

Dr. Stephen R. Covey, hoogleraar aan de Brigham Young Universiteit, fungeert als regionaal vertegenwoordiger van de Raad der Twaalf en zendingsvertegenwoordiger van de Raad der Twaalf en de Eerste Raad der Zeventig. Hij is tevens lid van het kerkelijk comité voor de ontwikkeling van leerkrachten.

weten, en hebben er behoefte aan te weten, welk standpunt hun ouders innemen met betrekking tot deze fundamentele waarden. Als ouders niet zeker zijn van hun eigen waarden, hoe kunnen zij dan verwachten dat hun kinderen zich meer bewust van de geboden zijn dan zij? Een jonge dame die lid was van een andere kerk en die ik ontmoette op de campus van een college, weeklaagde dat zelfs de hoogste geestelijke leider van haar kerk in deze tijd in de war was. „Als hij het niet zeker weet,” riep zij uit, „hoe kan ik het dan weten?”

In zaken van zedelijkheid en gehoorzaamheid aan Gods wetten, is de tekst van welke algemene conferentie dan ook vanaf de allereerste dagen van de kerk volkomen consequent geweest. Er bestaan geen wereld- of plaatselijke omstandigheden die de bedoeling of de uitdrukkelijke vermaningen van de tien geboden afzakken. Ze waren in Mozes tijd duidelijk en bondig en dat zijn ze nu ook. Er is geen interpretatie nodig, noch twist of afwijking aanvaardbaar.

Hoe vaak hebben onze leiders het geweeeklaag gehoord van de heiligen die liever niet bijzonder willen blijven, maar aan de last van het heiligen der laatste dagen

zijn willen ontkomen. Hoeveel gemakkelijker zou het voor de familie Smith niet zijn geweest om in de staat Vermont te blijven, voor de heiligen om verder te bouwen in Nauvoo en niet hun boeltje weer in te pakken en verder te trekken. Mozes gaf zijn volk deze eenvoudige boodschap: Gerechtigheid is úw zaak! Het is mogelijk en we hoeven niet te zoeken naar iemand anders die het voor ons zal doen. Onze kinderen in deze bedeling dienen te beseffen dat hoewel ze instructies kunnen ontvangen van de leiders van de hulporganisaties en quorums van de kerk, geen enkele organisatie of persoon ten behoeve van hen rechtvaardig kan handelen. Zij moeten dit voor zichzelf doen. Door geloof en wil en verlangen zijn zij in staat de geboden te onderhouden. □

Dr. Landau is lid van het algemeen bestuur van de Zondagsschool. Hij is hoogleraar in de opvoedkunde aan de Universiteit van Utah en sinds 1965 lid van de kerk, toen hij werd bekeerd vanuit de joodse leer.

Vrouw in gebed. „Raadpleeg de Here in alles wat gij doet . . .” „Gebet brengt ons in verbinding met de macht en het licht van de hemel . . . De Heer heeft ons verteld dat hij een ieder van ons kennis geven zal om in ons leven als richtsnoer te dienen, als wij maar zullen vragen.” (Door zuster Barbara B. Smith uit „Wortels en vleugels” een toespraak gegeven bij de inwijding van het monument te Nauvoo opgedragen aan de vrouw.)

Gefotografeerd door Jed A. Clark. Standbeeld van Dennis Smith.

